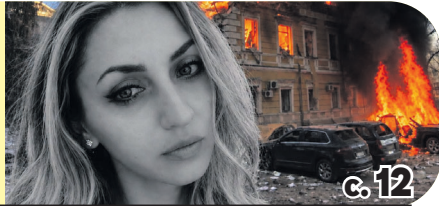

путін убив волинянку Наталію
Букало у Києві, де вона
не могла покинути людей

На лінії вогню
На війні рятував
побратимів
і збивав «шахеги»

ВОЛИНЬ

№ 40 (16 989)
Середа, 7 жовтня 2026 року

Нас читають із 1939 року!
volyn.com.ua

4 820230 060010 >

t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi

Незламні

«Тату, а де твоя ніжка? Ти був необережний – і так сталося?»

Це слова маленького Давида – сина лучанина, ветерана російсько-української війни Павла Симонюка, мовлені ним, коли мама вперше привезла його до тата в госпіталь

Катерина ЗУБЧУК

Чотирирічний хлопчик не міг зрозуміти, чому батько, такий дорослий, і... не вберігся. Тим більше – уявити, що він пройшов через таке пекло, де важко вберегти життя – не те, що ногу.

– Тоді в мене ще не було протеза, – пригадує цю зустріч Павло. – Давид, запам'яталося, розплакався.

В гірких сльозах виливались емоції дитини. У цьому році першого вересня тато проводжав сина в перший клас. І на фото, де вони втріох – батьки і їхній школяр, із першого погляду й не помітиш, що в Павла немає ноги. Ця «непомітність», що в чоловіка ампутована нога, – не

Від першої зустрічі сина з татом без ноги – до першого шкільного дзвоника. Павло Симонюк повернувся з війни не таким, як ішов, але зумів почати життя заново.

лише така, зовнішня, – вона насамперед у тому, як він, людина сильна духом, після війни зумів почати нове життя.

«Війна забрала в нього ногу. Але не змогла забрати головного – жаги жити й бути татом.»

Історія Героя – на с. 6

Герої нашого часу

120 днів у ямі під вогнем

Маневичанин Віктор Тимчук разом із побратимом чотири місяці без зміни тримав позицію на підступах до Покровська

Надія РОДЕНКО, «Нова доба»

У 2025 році його мобілізували до батальйону особливого призначення «Свобода» Національної гвардії України. Позивний «Тьома» отримав від свого прізвища – Тимчук. До великої війни Віктор жив звичайним життям: після строкової служби, де був командиром танка, здобув професію столяра, працю-

вав. А війна змусила знову взяти до рук зброю. Каже, що на перших бойових виходах від страху тремтіли

руки, та згодом прийшли досвід, витримка і довіра до побратимів. Найтяжчим випробуван-

ням став один із виходів на позицію на Донеччині. Віктор Тимчук та його побратим Сергій Большедворський провели там без зміни 120 днів – чотири місяці.

До виходу на позицію

Після 120 днів оборони

Віктор Тимчук до і після чотиримісячного перебування на позиції.

Якщо було – читайте на с. 5

«Каже, що на перших бойових виходах від страху тремтіли руки.»

«В армії немає «лікар ти чи не лікар» – доводилося збивати й повітряні цілі», – каже Іван Сухий.

Луцький лікар-нарколог Іван Сухий майже чотири роки служив у ППО, допомагав військовим долати залежності, а після повернення з фронту заново вчився жити без постійної тривоги

Оксана ПРОКОПЧУК

Його шлях до війська почався з волонтерства

Лікар-нарколог центру терапії залежностей міста Луцька, а нині капітан медичної служби запасу Іван Ростиславович Сухий мобілізувався до війська у липні 2022 року.

Спочатку разом із дружиною волонтерив: вони передавали на фронт автомобілі швидкої допомоги, отримані від друзів із Литви, відправляли на Харків продукти та ліки. А потім Іван Сухий вирішив сам піти захищати країну, хоча обставини дозволяли йому залишитися вдома й продовжувати лікарську практику.

Два тижні готувався до цього рішення. І лише потім сказав про нього дружині.

Продовження розповіді – на с. 5

Do you want to marry me?

Мене звати Юха Суомінен. Я розлучений. У мене є 18-річний син, який наступного року почне навчання в університеті.

У 2031 році я вийду на пенсію. Тоді я планую переїхати в Україну. Якщо хочеш, ти можеш переїхати до мене в Гельсінкі, але в будь-якому разі я відвідаю Україну кілька разів на рік.

Я вже був тут 22 рази і почуваюся тут як вдома більше, ніж у Фінляндії. Я мав серйозні стосунки з однією українською дівчиною, і в мене залишилися тільки позитивні спогади про неї.

Я очікую, що ти будеш приблизно мого віку, принаймні старше 40 років. Ти повинна вміти спілкуватися англійською або німецькою мовою, щоб ми могли розмовляти. У мене висока самооцінка, тому, щоб впоратися зі мною, ти теж повинна бути такою. Те саме стосується інтелекту. Твоя зовнішність не має великого значення, оскільки я шукаю довготривалого взаємного щастя, а не короткочасних задоволень.

Я завжди робив те, що хотів, незважаючи на думки інших. Я твердо вірю в інтелектуальну чесність, хоча це й не збільшує кількість друзів. Я не брешу і не курю.

Ви можете зв'язатися зі мною за адресою juhas@tuta.com. Я буду в Луцьку з 10 по 15 жовтня, і тоді ви, ймовірно, знайдете мене після 19:00 у барі «Oldskull».

■ **Пульс тижня**

Ретранслятори у білорусі допомагають дронам росії бити по Волині

Лукашенко продовжує підтримувати російські атаки на територію України із застосуванням ударних БПЛА

Микола ДЕНИСЮК

Про це заявив речник Держприкордонслужби Андрій Демченко. «Як бачимо, ворог за останній час, особливо з початку вересня, досить активно застосовує свої безпілотні літальні апарати для ударів і по західних областях нашої держави. Зокрема, це стосується Волинської області, коли атаки приходяться по напрямку пунктів пропуску, фактично долітаючи впритул до кордону з Польщею», – підкреслив Демченко.

Як відомо, 28 вересня російський ударний дрон влучив за кількасот метрів від кордону з Республікою Польща в селі Старовойтове Ковельського району (МПП «Ягодин»). У ніч проти 13 вересня на Волині внаслідок атаки рф пошкоджено АЗС біля ПП «Ягодин» на кордоні з Польщею, а також локомотив неподалік кордону. ■

У Ковелі відкрито Меморіал Героїв волинської бригади

Він має вигляд гранітного тризуба із силуетами захисника і захисниці, символікою 100 ОМБр бригади та вмонтованим у камінь поминальним дзвоном

Наталія НЕКОЗ

Відкриття відбулося 2 жовтня. Найголовнішими гостями заходу стали рідні та друзі Героїв, які поклали життя за Україну або ж зникли безвісти на полі бою, сумлінно виконуючи покладені на них бойові завдання. На відкритті Меморіалу також прибув заступник командира 19 АК, полковник Руслан Ткачук, який впродовж чотирьох із половиною років очолював «Сталеву Сотку», представники органів державної влади й місцевого самоврядування, військовослужбовці бригади та її ветерани. Митрополит Луцький і Волинський Михайл, у співслужінні з багатьма священниками, відправив молебень та освятив Меморіал.

«Відтепер Меморіал Героїв 100 ОМБр буде місцем наших регулярних зустрічей, місцем нашої журби, місцем нашої пам'яті, і місцем нашої сили. Адже саме тут ми згадуватимемо та вшановуватимемо людей, завдяки подвигу яких Україна стоїть і завжди стоятиме», – зазначили в 100-тій ОМБр. ■

Депутати Луцької міської ради проголосували за надання земельної ділянки Львівському медичному об'єднанню для створення у Луцьку протезного центру Unbroken. «Готові підтримувати цей проєкт», – зазначив секретар міськради Андрій Разумовський.

Із семи до п'яти днів через безпекові ризики з 1 жовтня компанія «Нова пошта» зменшила термін безплатного зберігання посилок, документів та вантажів.

✚ **ВОЛИНЬ**

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ», ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

- ✓ ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)
- ✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
- ✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)
- ✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)
- ✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)
- ✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор Із виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)
- ✓ СТзОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 066 133 86 88.

■ **Герої нашого часу**

Фотоколаж: Катерина ЗАГАЙКО / volyn.com.ua / chatgpt.com.

Творці фільму: продюсер Ахтем Сеїтаблаєв (ліворуч), режисер Олександр Ткачук та пресофіцер 100-ї окремої механізованої бригади ЗСУ Сергій Хомінський. А Герої «Сталевої сотки» – звичайні люди, які у вирішальний момент стали воїнами.

«Можемо все. Сталева сотка»

1 жовтня, у День захисника і захисниці України, в Луцьку презентували фільм про бійців 100-ої бригади, яка була сформована з жителів Волині як підрозділ Сил територіальної оборони, а згодом стала 100-ю окремою механізованою бригадою Сухопутних військ ЗСУ

Катерина ЗАГАЙКО

Фільм «Можемо все. Сталева сотка» зосереджується на найважливішому: збереженні власного «я» та здатності триматися за життя посеред хаосу. Документальна стрічка охоплює події 2023–2025 років. Зйомки проходили в Луцьку, Ковелі, Краматорську та на бойових позиціях у Серебрянському лісі. Фільм фіксує не лише бойовий шлях, а й життя чотирьох надзвичайних людей: «Тренера», «Хаймарса», «Багіри» та «Мажора».

На презентацію до кінотеатру «Промінь» завітали члени творчої групи, зокрема режисер Олександр Ткачук та продюсер Ахтем Сеїтаблаєв.

Режисер фільму Олександр Ткачук розповів про особливості тривалого знімального процесу:

«Зазвичай під час створення військового кіно вимагають швидких результатів. Але тут обставини зіграли на руку драматургії: з'явилася змога побачити героїв у розрізі часу – як вони змінилися та ким стали. Це дало простір для творчості, адже хотілося зацентрувати саме на людських та емоційних моментах. Бо всі військові – це звичайні люди, які мусять стати воїнами і зробили свій свідомий вибір. У кожного з них своя доля та своя мотивація прийти в цю бригаду та стати на захист. Та

впродовж трьох років їх доля складалась порізно».

Як зазначив продюсер фільму Ахтем Сеїтаблаєв у стрічці є все: і щемливі моменти, від яких стискається серце, і щасливі миті, пронизані гумором та простою радістю.

«Сьогодні військо – це відображення суспільства. Це люди різного віку, професій та поглядів, об'єднані однією ідеєю, які творять дива на полі бою, – поділився продюсер. – Один із найщемливіших моментів у фільмі, це коли дружина загиблого Майора, знімає селфі й звертається до нього зі словами: «Я здійснила нашу мрію, я зараз тут, біля моря...». У стрічці чимало таких моментів – чутливих, радісних, а також з дотепним гумором. Цей фільм тримає увагу та цікавий від самого початку й до кінця.

Водночас, великий обсяг відзнятого матеріалу не увійшов до фінального монтажу, але став важливою частиною архіву. Про щоденну роботу над фіксацією бойових дій, розповів журналіст та пресофіцер 100-ї окремої механізованої бригади ЗСУ Сергій Хомінський.

– Наша бригада чудово пам'ятає своє волинське коріння і дуже ним пишається. Не даремно ж прем'єра документального фільму про «Сталеву Сотку» відбулася саме в Луцьку. Цивільних волинян я б закли-

кав і надалі активно підтримувати нашу бригаду: волонтерством, донатами тощо. А якщо дозволяють вік

кордону – після чого настане справді справедливий мир.

Звичайно, фото- та відеодокументування бойового шляху 100 ОМБр – це щоденна робота відділення комунікацій. Поза всяким сумнівом, ми будемо й надалі якнай-

«Цивільних волинян я б закликав і надалі активно підтримувати нашу бригаду і ставати до наших лав. Це пришвидшить вихід нашого війська на лінію українсько-японського кордону – після чого настане справді справедливий мир.»

і здоров'я – ставати до наших лав. Це пришвидшить вихід нашого війська на лінію українсько-японського

активніше її продовжувати, – зазначив Сергій Хомінський.

Луцьк, Ковель, Донбас та четверо людей,

ПП БУРМАКА Н.П.
10, 17, 24 жовтня.
ефективне лікування від
**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**
лікування -анонімне **www.nadiya.com.ua**
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28
Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

VOLYN.COM.UA

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ»
ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ
ЗА ЛІТНІМИ
ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ,
МЕДСЕСТРУ ТА
ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА:
15 000 – 35 000 грн
(1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:
► Безкоштовне харчування та проживання;
► Бонуси та премії; ► Комфортні умови роботи;
► Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

Герої не вмирають!

Фотокілаж: volyn.com.ua / chatgpt.com / фото з архіву Мар'янівської селищної ради.

У Мар'янівці знову стало більше портретів на Алеї Слави. І кожен із них – це чиєсь життя, родина, мрії, які обірвала війна...

На Алеї Слави – нові портрети і одна спільна молитва: «Нехай вони будуть останніми»

У цьогорічне свято Покрови Пресвятої Богородиці та День захисників і захисниць України на Алеї Слави жителі селища Мар'янівка Луцького району відкрили нові портрети Героїв, полеглих у повномасштабній війні з росією, а також банер на честь воїнів АТО, які відійшли у Вічність після служби, і свого часу захищали Схід України від наших горе-сусідів

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

НА ПОСВЯЧЕННЯ ПРИБУЛИ ТІ, КОМУ ВІЙНА БОЛИТЬ ПО-СПРАВЖНЬОМУ

Для цієї зворушливої події Бог послав землі перший жовтневий день сонячним і тихим. На Алеї Слави було людно, зворушливо, молитовно. На символічний поклін до загиблих земляків прибули жителі Мар'янівки та довколишніх сіл, для яких біль війни – особистий, і які почуваються вдячними кожному воїнові Світла не лише на словах.

– Плакали всі, й це були не лише сльози відчуття горя й смутку. Нас переповнювала людяність – найпотрібніша сила милосердя в підтримці згорьованих сімей, – зворушливо переповіла

«Волині» свої відчуття від важливості події відома волонтерка, депутатка Мар'янівської селищної ради, фахівець із супроводу ветеранів та демобілізованих осіб цієї ради Валентина Маціюк.

Алею Слави в Мар'янівці відкрили та освятили у вересні 2024 року. Тоді вона стала місцем пам'яті для 33 місцевих Героїв. Але, на докір усім правителям світу, які не можуть втихомирити агресора путіна, війна триває. На превеликий жаль, українські захисники повертаються додому зі своїх фронтів у домовинах і все нові та нові сім'ї вдягають чорні хустини, замість повноцінної радості життя. Їх судилося носити кільком поколінням, бо на фронтах гинуть молоді мами й татусі, батьки ненароджених дітей, юнаки, котрим весільний коровай печуть в останню земну дорогу. До слова, цьогоріч 30 серпня перед приміщенням Мар'янівської селищної ради було облаштовано Стіну Надії з портретами 32 безвісти зниклих воїнів із Мар'янівської округи.

...На Алеї Слави – знову два довгі ряди щитів із портретами Миколи Дяченка, Ігоря Панасюка, Івана Качана, Олександра Оксенюка, Василя Переходька, Віктора Ващука, Володимира Баглая, Володимира Кожевникова, Олександра Зубкевича, Олександра Шеремети, Оле-

ксандра Назарука, Сергія Полянського, Сергія Туза, Віталія Томашевського, Андрія Шепелюка, Віталія Бондарука, Леоніда Рекрута, Романа Іванушка. Поруч – банер

«Нехай на цій Алеї більше ніколи не з'явиться жодного нового портрета!»

«Пам'яті ветеранів, чий серця зупинилися після служби», з якого, наче живі, дивляться воїни-«атовці» Сергій Степко, Валентин Ворошило, Михайло Діс, Михайло Марценюк, Михайло Харків, Руслан Семенюк, Василь Новосад – теж не забуті сучасниками.

«А ТАК БОЛИТЬ... ЗА КОЖНОГО БОЛИТЬ...»

Синьо-жовті знамена зі щитів – символів пам'яті шанобливо зняли старшокласники Мар'янівського ліцею. Чин освячення світлин Героїв звершили священнослужителі Православної Церкви України отець Віталій Куць, отець Петро Кравчук, отець Андрій Андрусик, дякон Юрій Мартинюк і священник Української греко-католицької церкви Роман Ставінський.

Слово про захисників мовив секретар Мар'янівської селищної ради Володимир Борачок. Бе-

регти пам'ять про загиблих і допомагати ЗСУ закінчити війну закликав ветеран війни і батько воїна Світла Андрія Мельничука – Сергій Мельничук. До всіх, «у кого в серцях оселилася болісна тиша», звернулася Людмила Тимошук, мама Небесного Воїна Андрія Шепелюка.

– На цій Алеї Слави стоїть світлина і моєї дитини, моєї втіхи. Попереду нього мало бути щасливе життя, кохання, власні діти й здійснені мрії. Від імені усіх матерів, чий серця назавжди осиротіли, дружин, котрі втратили свою крилату опору, дітей, зростаючих уже з портретом тата на стіні, я промовляю, що наш біль не стихне ніколи. Та сьогодні ми відчуваємо: у своєму печучому смутку ми не самі. Дякуємо кожному, хто вклав свою працю, турботу та серце в це святе місце. Благаємо кожному українську родину: мусимо зробити все людське і надлюдське, щоб на цій Алеї більше не з'являлися нові портрети, – мовила пані Людмила з болем, від якого мав би здригнутися весь світ.

За словами Валентини Маціюк, угодну Богові та людям справу здійснили громадою за кошти Мар'янівської селищної ради. Свій внесок у неї зробили ПП «Агро-Експрес-Сервіс», де керівником Ірина Урумова, працівники ради, ВУЖКГ та особисто Сергій Мельничук.

Завідувачка Мар'янівської селищної бібліотеки Валентина Процюк підготувала сценарій заходу. Слова вдячності полеглим Героям і їхнім родинам від імені громади озвучили ведучі – директорка комунального закладу «Центр надання культурних послуг» Оксана Киричук і вчитель української мови та літератури Мар'янівського ліцею Андрій Петрушко. З віршів Валентини Маціюк «А так болить, за кожного болить...» і «Вже повернулися до гнізд лелеки» кожне серце краляло смутком правдиві рядки:

А так болить, за кожного болить...

Аж шрами в серці роблять від болю.

Зустріти і побачити на мить усіх,

хто землю нашу захистив собою.

За них усіх горітиме свіча.

Чорною стрічкою прикрашені портрети.

І в пам'яті довіку не згаса – їх імена і юні силуети!

P.S. ...Холодні плити вкрили барвистими пелюстками квітів. Війна не перестала вбивати. Доки мар'янівці шанувували Героїв-земляків, у громаду знову линула чорна звістка: під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Веселе Курської області загинув 36-річний Вадим Павлік із села Борочиче. Досі його портрет був на Стіні Надії...

Світла пам'ять! ■

Погляд

Юрій ЛУЦЕНКО, політик і державний діяч, учасник війни з росією

Відсутність відповідальності за некомпетенцію робить Україну ще слабшою

Уся аграрна частина України стикнулася з тим, що перекриття чорноморського шляху експорту зерна і малі потужності сухопутних перевозок вбивають результат їхньої нелегкої праці. Зерно у фермерів купляють за 60% собівартості

ЧИ БУЛА ТАКА СИТУАЦІЯ НЕСПОДІВАНКОЮ? НІ!

ПРИКЛАД 1

Минулого року вже було і перекриття агресором Чорного моря, і блокада їхньою агентурою західного сухопутного кордону.

Тоді Зеленський зняв проблему просто – у межах створення нового Уряду Свирidenко ліквідував у липні 2025-го МiнаПК і злив його з іншими міністерствами.

Дбав наш геній простих рішень про економію бюджету!

Чи зробив міністр економіки, докiлля та сiльського господарства Соболев щось, щоб не допустити повторення кризи 2025 в наступному році?

Чи пробувала вирішити цю проблему прем'єр Свирidenко?

Ні. Жодної програми створення зернових транзитних потужностей не було створено.

Через рік наш геній простих рішень у межах створення ще одного нового Уряду дав команду відновити МiнаПК.

Чи встиг новий прем'єр чи міністр хоч якось приготувати галузь до неминучої блокади ворога?

Вочевидь, ні.

росія прогнозовано б'є по чорноморських і дунайських портах.

Що робить наш геній?

Він збирає нараду з аграрним бізнесом і у відповідь на скарги доведених до відчаю аграріїв пропонує вивозити зерно дронами!

Шах і мат від автора безсмертної фрази «а якби президентом був якийсь дурачок»...

Аграрії спробували пояснити генію, що дрон піднімає не більше 300 кг, тобто 5–6 мішків.

Але проблеми індiанців не хвилюють шерифа.

ПРИКЛАД 2

Із січня 2024-го почали з'являтися повідомлення про появу над Україною російських реактивних дронів.

Вироблення пріоритетів політики – основна функція будь-якого керівника міністерства. Чи зробив щось міністр оборони Шмигаль для протидії загрози? Ні.

Наприкінці 2025-го про цю загрозу вже кричали і наші, і західні спеціалісти. У січні 2026-го міністром став Федоров. Чи організував він виробництво наших засобів знищення реактивних російських дронів? Ні.

Колосальні кошти (зокрема – за рахунок видатків бюджету на грошове забезпечення армії) втратили на дрони перехоплювачі проти старих шахедів на бензиновому двигуні.

Чи міг він сам зробити такий фінансовий маневр? Ні. Без Верховного Головнокомандувача і Кабміну це неможливо.

Тепер реактивні ракети-дрони панують в небі України. Від Харкова, Сум та Одеси до центра Києва.

Що робить наш геній простих рішень? Закликає Захід негайно виділити гроші на дрони, яких ще нема.

Свариться з президентом Південної Кореї, яка виробляє одні з найкращих реактивних двигунів. Закликає Кабмін скасувати звання заслуженого артиста з Потапа.

Завіса. У всіх сенсах цього слова...

Від редакції: колонка автора – матеріал, що відображає винятково точку зору автора, яка може не збігатися з точкою зору редакції. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Олександр ОЛІФЕРЧУК – боєць із села Полиці Камінь-Каширського району;
Володимир КРАЧУНОВ – боєць із міста Луцька;
Василь ТИХИЙ

– боєць із міста Луцька;
Леонід МІЗЕРНЮК – боєць із села Бережанка Луцького району;
Валерій ЧАЙКОВСЬКИЙ – боєць із міста Луцька;

Максим ВАСИЛЕВСЬКИЙ – боєць із міста Луцька;
Вадим ПАВЛІК – боєць із села Борочиче, що на Горохівщині;
Роман ШИШКО – боєць із села Цміни, що на

Маневиччині;
Володимир ЖИЛКО – боєць із села Нудиче, що на Любomльщині;
Ярослав БЕЗДІТНИЙ – боєць із міста Нововолинська.

53% українців вважають, що президент Володимир Зеленський має обмежитися одним нинішнім терміном. Водночас 42% вважають, що він має брати участь у наступних виборах. Решта 5% не визначилися із своєю думкою. При цьому переважна більшість українців – 71% – виступають проти проведення виборів зараз.

Україна вперше застосувала у бою нову тактичну балістичну ракету FP-7. Про це 1 жовтня повідомив президент Володимир Зеленський. «Українська тактична балістика. FP-7. Перше бойове застосування. Дякую за результат. Далі – виробництво. Слава Україні!», – зазначив президент.

1 жовтня у школах Ковельської громади відкрили ще 49 меморіальних дошок на честь полеглих військовослужбовців – випускників цих закладів. Тепер портрети Героїв залишатимуться у їхніх рідних школах – поруч із тими, хто сьогодні навчається за партами, за якими колись сиділи вони.

■ Прямая мова

«Європейці «не помітять» цілі міста спалені росіянами, а от наші дії помітять і засудять»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, політик, про заклики піти на поступки росії, щоб припинити бойові дії:
«Домовлятися з ворогом можна і потрібно. Але домовленість має сенс лише тоді, коли вона справді завершує війну, а не створює паузу перед наступною. Росія прийшла сюди не через те, що з нею недостатньо розмовляли. Вона прийшла захоплювати наші території, вбивати людей і нищити Україну. І все, що вона робить сьогодні, поки що не дає підстав вважати, що ці плани змінилися. Тому нам потрібно не просте рішення. Нам потрібен мир, після якого не буде нової війни».

Тетяна ДАНИЛЕНКО, журналіст, про повітряний терор із боку росії:
«У ці дні важливо пам'ятати просту річ: повітряний терор не замінює перемоги на землі. Нацистський «бліц» – жажливе бомбардування Лондона й інших британських міст із 1940-го до 1941-го – не змусив Британію капітулювати. І навіть Трампа «Епічна лютя» не змусила іранських аятол здатися найпотужнішій країні світу. Як співав Тимур Муцуряєв, «цариця військ – піхота». А російську піхоту, як він і співав, розтягують по шматках голодні пси... Деморалізація українського тилу – єдине, на що путін зараз може розраховувати».

Володимир ОМЕЛЯН, політик, про компанію «Фаєрпойнт», яка, попри величезне фінансування, так і не спромоглась поставити на потік виготовлення української балістики:

«Я не закидаю, я стверджую, що «Фаєрпойнт», користуючись, м'яко кажучи, близькістю до влади, сформувала монополію на фінансування ракетної програми і три роки розповідає казки. Де тут корупція, і де державна зрада – встановить слідство. Але, якби у цих людей була б бодай крихта відповідальності перед нацією, вони б розуміли, скільки нашої крові у них зараз на руках через, що-найменше, бездіяльність, а не гиготіли по ефірах».

Олександр НОСОВ, колишній заступник міністра оборони, про те, чому в деяких країнах Європи населення починає критикувати владу за підтримку України:

«Іноземне суспільство виснажується від чужої війни. Для них це теж був стрес, який став тривалим і хронічним. Людський мозок починає захищатися від тривоги через черствість, байдужість та психологічне дистанціювання від жертви. Найкращий спосіб – звинувачувати жертву. Злитися на глобальне зло – на недосяжного агресора путіна – їм емоційно зручніше. А от дратуватися на ближчого і доступнішого – на українців, які чинять спротив і постійно чогось вимагають, – набагато легше й «безпечніше».

Психіка стороннього спостерігача скидає з себе тягар через цинічну логіку: «Якщо вони здадуться – проблема зникне».

Богдан КУТЕПОВ, журналіст-розслідувач, шоумен, про українську мову:

«Уявляєте цей звук, цю вібрацію, цю реальну психотравму, якої зазнали діти, навіть нехай у підвалі в укритті, коли в їхню школу під час уроків поціливі російський дрон? Цікаво, чи тим нещасним дітям хтось із учителів згодом натякне, що ось – наочний приклад, чому не варто слухати цей чортів російський реп! Що навіть на перервах, навіть удома між рідними продовжувати спілкуватися мовою нації, яка цей дрон запустила – це нелогічно? А їхні батьки бодай мінімально спробують вийти з зони комфорту і виправитися, поступово, крок за кроком, припинити калічити своїх рідних дітей, «общаясь с німі на язык», який бл*ха не має жодних перспектив і майбутнього ні в школі на НМТ, ні в університеті, ні потім деінде, в жодному, хай хоч акому найрусифікованішому місті на території України?»

Роман МАЛКО, журналіст, іконописець, про життя поруч із московією:

«Рано чи пізно настане перемога та мир. Я не знаю коли. Ніхто не знає коли. Але він настане. Невідомо, скільки ще людей ми втратимо, скільки ран залишиться на нашій землі, скільки руйнувань росія принесе в наші міста. Після того, як гаряча фаза закінчиться, порахуємо.

Важливо нічого не забути. Ні через п'ять, ні через десять, ні через двадцять років – нічого не забути цій навалочі. Ні інтелігентній навалочі, ні п'яному бидлу. Не повторювати помилок. Усе майбутнє життя, оборонну програму, зовнішню політику будувати, ні на секунду не забуваючи: поруч із нами – чума».

Сайд ІСМАГІЛОВ, ексмфутб Духовного управління мусульман України «Умма», нині військовослужбовець ЗСУ, про те, чому Україна не може у відповідь на російський терор теж бити по цивільних об'єктах ворога:

«Якщо ми будемо отак бити по їх цивільних об'єктах, нам наші західні партнери не дадуть ані зброї, ані грошей, ані розвідувальних даних, а усілякі «Альтернативи для Німеччини» ще дадуть позови до європейських судів, звинувачуючи Сили оборони України в злочинах проти цивільного населення. І повірте, вони нас посадять. Вони «не помітять» цілі міста спалені росіянами, а от наші дії помітять і засудять.

Європа чи то за інерцією, чи то за дурістю мислить старими міжнародними правилами і цінностями, які були анульовані росією 24 лютого 2022 року».

Валерій ЧАЛИЙ, політик, про те, коли спрацює дипломатія:

«Мрію... Про мир, а значить – про нашу балістику, про масштабування, про подолання асиметрії... Інакше ворога не зупинити. І не кажіть мені тільки оце все: про те, що дипломат, а дипломатія – це ж про мир, а не про зброю... Дипломатія працює тільки тоді, коли паритет чи баланс є і не летять лише в тебе над головою ракети. Коли ворог знає: на кожний його засіб ураження знайдеться такий же. Все інше – імітація!».

■ Там, де вирішується доля країни

«Зустрічати свій день народження з військовими – це одна з найкращих традицій, які склалися у моєму житті», – каже Петро Порошенко.

День народження Порошенка відзначив серед захисників біля передової

Традиційно своє особисте свято 26 вересня п'ятий президент України зустрічає в колі воїнів. І традиційно передає в цей день подарунки для армії

Ольга СОКОЛОВА

Нинішнього разу – це понад чотири десятки легких повнопривідних позашляховиків багі для двадцяти підрозділів. Ці машинки дають змогу швидко вивозити поранених із важкодоступних місць під обстрілами, доставляти воду, їжу, медикаменти та спорядження туди, куди важкі автівки не можуть

проїхати. На такі багі встановлюють озброєння – кулемети, автоматичні гранатомети або протитанкові комплекси. Завдяки невеликій вазі та великому кліренсу вони легко долають бездоріжжя.

«Маю зізнатися, збився з ліку, котрий день народження зустрічаю з військовими. І без перебільшення – це одна з найкращих традицій, які склалися у моєму житті. Але сьогодні вперше мої друзі зібралися під землею, в укріпленому приміщенні. Бо змінилася сама архітектура війни. І туди, де ми зараз, балістика долітає за лічені секунди, – розповів п'ятий президент. – Але

є в цьому щось особливе – бути в цей день серед своїх. Вони всі змінюються рік до року,

На такі багі встановлюють озброєння – кулемети, автоматичні гранатомети або протитанкові комплекси.

і погляд стає глибшим. Війна накладає свій важкий відбиток. За ці роки зустрічав день народження в Авдіївці, Покровську, на прикордонні Сумщини, сьогодні на Дніпропетровщині – щоразу якомога ближче до передової».

ДОВІДКОВО:

Починаючи з 2014 року, Петро і Марина

Порошенки спрямували на потреби української армії майже 9 мільярдів гривень власних коштів. Фонд Порошенка разом із ГО «Справа Громад» опікується понад двома сотнями бригад, полків та батальйонів.

«І доки триває війна, зупинятися не плануємо. Попри все нам своє робити: зціпити зуби й берегти Україну. Коли бачу, які всі ці роки довкола крутезні

■ Голос народу

72% опитаних називають Зеленського вігновігальним за корупцію

Саме корупцію українці вважають більшою проблемою, ніж навіть війну

Ольга СОКОЛОВА

ЩО НАЙБІЛЬШЕ ХВИЛЮЄ ЛЮДЕЙ?

Так, 50% опитаних заявили, що їх хвилює корупція у владі і масовані ракетно-дронові удари (40%), свідчать дані Київського міжнародного інституту соціології (KMIC). Серед інших проблем, які найбільше бентежать: непрофесіоналізм та некомпетентність влади (30%), низький рівень зарплат, пенсій тощо (28%), діяльність ТЦК (24%), зростання цін

(23%), ситуація на фронті (21%). Інші проблеми називалися рідше. Водночас соціологи зазначають, що загалом 53% обрали або «масовані ракетно-дронові удари», або «ситуація на фронті»

За даними KMIC, українців найбільше хвилює корупція у владі (50%) і масовані ракетно-дронові удари (40%).

(або і те, і те), тобто війна як фактор, який хвилює людей, не поступається корупції.

«Водночас загалом 64%

обрали або «корупцію у владі», або «некомпетентність влади». Тобто, якщо порівнювати в цілому фактор війни і в цілому фактор незадоволеності владою (через корупцію та / або некомпетентність), останнє називалося дещо частіше», – додали у KMIC.

ХТО ВІДПОВІДАЛЬНИЙ ЗА КОРУПЦІЮ?

Більшість українців – 72% – стверджують, що президент Володимир Зеленський несе особисту відповідальність за корупційні дії свого оточення. Не вважають, що він несе відповідальність – 25%.

Дослідження проводилося 12–21 вересня 2026 року. Всього опитано 1002 респонденти. ■

В Україні від мобілізації заброньовано близько 1,4 мільйона осіб. До п'ятірки лідерів входять: переробна промисловість – близько 20% заброньованих; транспорт і логістика – 12%; торгівля – 10%; енергетика – 9%; сільське господарство – 8%.

Видача уже готових паспортів чоловікам призовного віку, що перебувають за кордоном, буде здійснюватись за умови наявності чинного військово-облікового документа. Про це повідомили в Державній міграційній службі.

Система «Безпечне місто Луцьк» сьогодні налічує 571 камеру відеоспостереження. Завдяки цій системі вдалось розкрити понад 80 правопорушень.

Бельгія стане головним логістичним хабом НАТО у разі війни з росією. Про це повідомив міністр оборони країни Тео Франкен. «Логістика – це наше. Це наш абсолютний козир. Як кажуть, зі зброєю виграються битви, а з логістикою – виграються війни», – зазначив Франкен.

Наразі 26 волинських митників служать у Силах оборони України. Ще 10 бійців повернулися до праці на митниці після демобілізації з війська. Вони підтримують постійний контакт зі своїми побратимами, розосередженими у різних видах та родах ЗСУ.

Результати 100-ї ювілейної сесії Луцької міської ради. Серед іншого, було виділено 25 млн грн на підвищення зарплат працівникам освіти, 4 млн грн – на зарплати працівникам культури, 2,3 млн грн – для 6-го прикордонного Волинського загону, 4 млн грн – для 100-ї бригади.

■ На лінії вогню

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com / фото з особистого архіву Івана СУХОГО.

Луцький лікар-нарколог Іван Сухий на фронті не лише надавав медичну допомогу, а й разом із побратимами відбивав повітряні атаки.

На війні рятував побратимів і збивав «шахеда»

Закінчення.
Початок – на с. 1

Оксана ПРОКОПЧУК

«БОЯВСЯ, ЩО НЕ ВСТИГНУ ПОСЛУЖИТИ»

Усі три роки, дев'ять місяців і чотири дні Іван Сухий служив у Повітряних силах України – начальником медичної служби 302-го зенітно-ракетного Харківського дивізіону.

Пригадує, що перед мобілізацією хвилювався з незвичної причини: боявся, що не встигне послужити й потім буде соромно дивитися в очі людям, які повернуться з війни.

На початку були азарт, ненависть до ворога й величезне бажання якнайшвидше наблизити перемогу. Згодом прийшло інше розуміння: війна затягується, а роботи з відбиття повітряних атак менше не стає.

Основним обов'язком Івана Ростиславовича була медична допомога військовослужбовцям підрозділу. Але коли заступав на чергування разом із побратимами, доводило-

ся брати до рук зброю: зі стрілецької – працювати по «шахедах», із зенітно-ракетного комплексу – по крилатих ракетах.

Основи військової справи він опанував ще у студентські роки – під час навчання на військовій кафедрі Військово-меди-

ретельно маскувати, постійно дбати про її безпеку й водночас залишатися готовими до бойової роботи.

Тож загрози та ризиків були частими. Іван Сухий каже, що ситуацію ускладнювало й те, що серед місцевого населення могли бути інформатори,

«Професійні знання медика знадобилися Іванові Сухому і в бою, і в боротьбі з залежностями серед військових.»

чної академії паралельно з Національним медичним університетом імені О. О. Богомольця. Уже на службі залишалося відшліфувати практичні навички.

ПОЛЮВАЛИ НЕ ЛИШЕ ВОНИ – ПОЛЮВАЛИ Й НА НИХ

Служба в ППО – це не тільки постійна загроза під час повітряних тривог. Це ще й відповідальність за збереження зенітно-ракетного комплексу, який сам був однією з головних цілей ворога.

Техніку потрібно було

які передавали ворогу дані про українські позиції.

До цивільного життя Іван Ростиславович повернувся лише у квітні 2026 року.

Перші три-чотири місяці, зізнається, довелося заново звикати до іншого ритму, режиму дня та роботи в лікарні. Давалися взнаки тривалий стрес і кілька років життя у фронтовій реальності.

Колеги та керівництво КП «Волинська обласна психіатрична лікарня міста Луцька» підтримували, цікавилися його станом, допомагали адаптуватися.

З часом повернення до мирного життя стало легшим.

НА ФРОНТІ ЛІКУВАВ І ВІД ЗАЛЕЖНОСТЕЙ

Військовий досвід нині допомагає Іванові Сухому в роботі з пацієнтами, які служили або служать у війську.

Тепер він не з книжок знає, в якому психологічному й емоційному контексті живе військовий чи ветеран, тому краще розуміє його стан і причини певної поведінки.

Професійні знання лікаря Центру терапії залежностей знадобилися й безпосередньо на фронті.

Однією з найпоширеніших проблем, із якими доводилося стикатися, стала лудоманія – залежність від азартних ігор.

Чимало військових, намагаючись бодай ненадовго зняти напругу й тривогу, починали грати. Дехто мав цю залежність ще до війни, але в багатьох вона виникла вже під час служби.

Іван Ростиславович пригадує: говорити про це з побратимами було непросто. Треба було не повчати, а переконувати людей, поруч із якими живеш і служиш, що азартна гра поступово забирає не лише гроші.

Через залежність військові втрачали значні суми, накопичували борги, руйнували родини.

Та перемоги лудоманію можливо лише тоді, коли сама людина визнає проблему й готова працювати над нею. Найкращий шлях – фахова допомога психотерапевтів і лікування у стаціонарних умовах.

ПІСЛЯ РАКЕТ І ТРИВОГ – ТИША ЛІСУ

Цьогорічний День захисників і захисниць України Іван Сухий провів зовсім не по-військовому.

Він... збирав гриби.

Після майже чотирьох років служби це була його перша повноцінна відпустка з родиною.

Уперше за довгий час можна було просто йти осіннім лісом, слухати тишу, відчувати жовтнєве тепло й не чекати щохвилини сирени.

Після років, коли над головою були «шахеда» й ракети, звичайна тиша виявилася чи не найбільшою розкішшю. ■

Погляд

Василь УЛИЦЬКИЙ,
редактор відділу політики
газети «Волинь»

Кожен українець може зробити для миру більше, ніж усе ООН разом узятє

Не звертаю особливої уваги на різноманітні повідомлення про переговори. І коли запитують, «про що там домовились, ти ж стежиш», то не завжди знаю, що відповісти

Бо, звісно, стежу, робота така, але, чесно, не бачу сенсу скрупульозно вивчати усі коментарі учасників після чергового раунду перемовин, адже розумію, що зазвичай це все просто піна, шум, зустрічі заради демонстрації самих зустрічей. І найкраще, що тут може бути – звільнення наших полонених.

А у решті суть залишається незмінною: росія зупиниться лише тоді, коли видихнеться – економічно, військово, соціально. Що вкотре і повторив путін цими днями на Валдаї. При цьому він уже навіть перестав робити вигляд, що зацікавлений у мирних переговорах. Фактично прямим текстом каже усьому світові, що буде воювати стільки, скільки йому захочеться.

Єдиний спосіб пришвидшити мир – це тиснути на росію. Тому мій особистий донат, яким би малим він не був, наближає справедливий мир набагато більше, ніж ці два американських диваки – спецпосланці Трампа Кушнер та Віткофф. Те, що моя родина придбала акумулятор з інвертором, посилює стійкість України більше, ніж щоранішні повідомлення від Трампа про «мир не за горами».

Кожна гривня, залишена українцями в магазині, наближає мир більше, ніж будь-який закон Грема про санкції. Бо за податки з цієї гривні Україна робить дрони, які полетять на московію.

А те що роблять воїни, рятувальники, лікарі, енергетики, тобто ті, хто на передовій, взагалі не можна ні з чим порівняти. Бо саме завдяки їм ми ще отримуємо гроші та іншу підтримку від Європи та деяких інших ще притомних країн. Саме завдяки жертвності героїв Трамп так і не зміг укласти «чудової» угоди про поділ України з «другом владіміром».

Тож кожен українець на своєму місці може зробити і робить для миру більше, ніж усе ООН разом узятє. ■

■ Несвяткові реалії Освітня Волині мають на 30% менші зарплати, ніж середні по області

Хоча ще у 2020 році середньомісячна заробітна плата штатних працівників освіти Волині становила 93,7% до середнього рівня

Раїса ІВАНЮК

У 2024 році цей показник опустився до 77,8%, у 2025-ому – 70,7%. Зараз середньомісячна заробітна плата штатних працівників освіти Волині (січень-серпень-2026) становить 74,3% до середнього рівня в області, що, втім, теж далеко до показників 2020-ого. На цей момент освітяни Волині заробляють в середньому 19 тисяч 254 гривні на місяць, інформує обласне статуправління. ■

■ Герої нашого часу

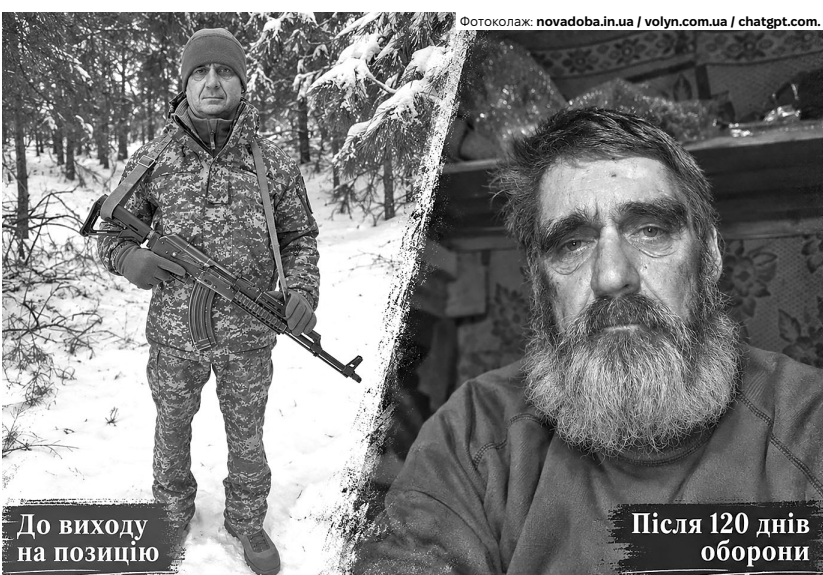
120 днів у ямі під вогнем

Маневичанин Віктор Тимчук разом із побратимом чотири місяці без зміни тримав позицію на підступах до Покровська

Закінчення.
Початок – на с. 1

Надія РОДЕНКО,
«Нова доба»

Вони опинилися в оточенні й удвох тримали позицію на підступах до Покровська. Жили не в обладнаному бліндажі, а в глибокій ямі. Ха-

Фотоколаж: novadoba.in.ua / volyn.com.ua / chatgpt.com.

До виходу на позицію

Після 120 днів оборони

120 днів, які змінили Віктора Тимчука до невпізнання.

рчі їм скидали дронами, але навіть забрати пакунок було небезпечно через постійні обстріли. Щогодини бійці виходили на зв'язок по

«Сам воїн Тимчук найбільшим своїм оберегом називає молитву.»

рації й продовжували тримати оборону.

Шанс вийти з'явився лише тоді, коли туман, сніг і погана погода ускладнили роботу ворожих дронів. До визначеного місця

Віктор із побратимом ішли по снігу близько 40 кілометрів, постійно ризикуючи потрапити під обстріл. Обоє вийшли живими, але були геть виснажені. Після пережитого у Віктора підкосилися ноги, дали про себе знати хвороби.

Нині молодший сержант проходить реабілітацію. Те, як змінила його ця позиція, промовисто видно навіть на двох світлинах – до виходу і після 120 днів оборони.

Побратим «Дворик», який пройшов поруч із ним ці чотири місяці, сказав про Віктора коротко: «Надійний. З таким можна йти в розвідку!»

Сам Тимчук найбільшим своїм оберегом називає молитву. А найнадійнішим тилом для нього залишається донька Ангеліна, яка нині живе у Польщі й постійно підтримує батька.

Після реабілітації Віктор знову готовий повернутися до побратимів. Каже, що захищатиме рідну землю доти, доки це буде потрібно, і вірить у Перемогу України. За цими простими словами – 120 днів у холоді, під обстрілами, в оточенні. І та сила, завдяки якій наші воїни тримають позиції там, де, здається, людських сил уже не повинно вистачати. ■

Незламні

«Тату, а де твоя ніжка? Ти був небережний – і так сталося?»

Давидові пощитило – його тато повернувся з пекла війни.

Закінчення. Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«25 ЛЮТОГО Я ПРОВІВ ДРУЖИНУ Й СИНА У ПОЛЬЩУ, А САМ ПОІХАВ У ВІЙСЬКОМАТ»

Це зараз Павло Симонюк – лучанин. А родом він із Рівненщини, чимало літ жив у селищі Ратне.

– У 1999-му я переїхав з Рівненщини в це волинське селище – моя перша дружина звідси. В цьому шлюбі син є, якому вже двадцять п'ять років. Але так склалося життя (чи не склалося), що ми розлучилися. Років вісім тому перебрався до Луцька, де вдруге одружився. В нас є шестирічний син.

Почалося з того, що кум Павла переїхав в обласний центр Волині. А оскільки якраз будувався, то покликав його на допомогу. Так уже, видно, зверну написав, щоб тут чоловік долю свою знайшов (коріння другої дружини, Надії, теж на Ратнівщині, і в неї це другий шлюб, від першого шлюбу має доньку).

Свого часу, закінчивши школу, Павло Симонюк вивчився на століаря. Але життя розширило спеціалізацію – і плитку навчився класти, й сантехніку освоїв, електрику. Працював і на Волині, і в Києві, за кордон на заробітки їздив.

А повномасштабна війна застала Павла в Данії – родичі, які живуть там, будувалися, тож допомагав їм.

– Я стежив за новинами – моніторив по всіх соцмережах, що відбувається в Україні і біля її кордонів, – розповідає чоловік. – Тож відчував, що си-

«Коли проходив реабілітацію після останніх операцій, познайомився з хлопцями – такими ж, котрі звільнилися вже зі служби, й надумали організувати свою справу.»

туація тривожна, і вже 23-го лютого виїхав в Україну. Ввечері, орієнтовно о 18-й годині, прилетів у Жуляни і звідти – на Луцьк. А вранці ми з дружиною прокинулися від вибухів – аеродром бомбили. І все...

Згодом, коли Павло буде на війні, дружина каже йому, що, може, треба було б не вертатися з-за кордону («Ми б до тебе в Данію приїхали»). А тоді, коли почалася велика війна, сталося так, як сталося. По-іншому, як зараз говорить чоловік, і не могло бути:

– В ніч з 24-го на 25-е лютого ми поїхали до моєї сестрички на Рівненщину – в селище Володимирець, звідки я родом. Взяти продуктів, бо ж невідомо, як ситуація склеться. Тоді ж, на Рівненщині, я звернувся у військомат. Мене спитали, де я стою на обліку. Почувши, що на Волині, зокрема на Ратнівщині, сказали: «От туди й звертайся».

Всі пам'ятають, що в перші дні повномасштабної війни було дуже багато бажаючих записатися в ЗСУ. Тож мені дали зрозуміти, що «вистачає й своїх – не знаємо, куди розподіляти». Ми зразу ж вернулися в Луцьк. 25 лютого я провів дружину з дітьми та її матір'ю в Польщу, а сам того ж дня, ввечері, поїхав у Ратне, щоб добровольцем іти у військ.

лише тоді, коли туди зайшла піхота.

– Так, на піхоті все тримається, вона – особливо уразлива, – розмірковує мій співбесідник, коли про це заходить мова, і наводить вже конкретний приклад, коли піхотинці опиняються у смертельній пастці. – Сьогодні ти їдеш на позицію з побратими, через якийсь час прибуває заміна. Хоч може й не прийти. Ще й зараз, коли давно закінчилися мій шлях на війні, я дзвоню до своїх хлопців – тих, із ким був в одному розрахунку. І дізнаюся, що вони сидять на «нулю» вже... чотири місяці, бо нема можливості вийти. Чекають сприятливих погодних умов, щоб дронів менше літало. Коли безпілотників багато, то це дуже небезпечно. Дош, туман – сама природа допоможе їм вийти живими.

Майже пів року Павло був безпосередньо на передовій – там, де йшли бої, де одна мить – і тебе може не бути. Він добре це знав. І дружина його – так само, адже бачила, скільки хлопців хоронять лише в Луцьку. А ще скільки їх – у числі тих, хто пропав безвісти?!

– Я розумів, що Наді не просто. Особливо тоді, коли я на завданні й мене нема на зв'язку, – каже Павло. – Дехто з хлопців брав із собою телефон, навіть тоді, як вирушав на позицію. Я ж залишав мобільку на базі розташування, адже в телефоні – багато особистої інформації. А з тобою різне може бути – потрапили у полон, наприклад, і тоді ці дані про твої рідних матиме ворог. Тож, йдучи на роботу, казав Наді чи писав, що мене не буде на зв'язку: «Чекай – передзвоню», а, повернувшись, повідомляв: «Вийшли, все гаразд».

Один раз Павло приїжджав додому. Правда, це була «самоволка» – офіційної відпустки після мобілізації так і не мав. На той час дружина вже повернулася з Луцька, де була з дітьми рік. Тож мав можливість усіх побачити. Тоді у тата ще були здорові, міцні обидві ноги, й він високо підкидав синовця, тішився цією, хоч і короткою, зустріччю з ним.

Мова зайшла про те, як Павло втратив ногу, й чоловік лише тоді, коли туди зайшла піхота.

– Так, на піхоті все тримається, вона – особливо уразлива, – розмірковує мій співбесідник, коли про це заходить мова, і наводить вже конкретний приклад, коли піхотинці опиняються у смертельній пастці. – Сьогодні ти їдеш на позицію з побратими, через якийсь час прибуває заміна. Хоч може й не прийти. Ще й зараз, коли давно закінчилися мій шлях на війні, я дзвоню до своїх хлопців – тих, із ким був в одному розрахунку. І дізнаюся, що вони сидять на «нулю» вже... чотири місяці, бо нема можливості вийти. Чекають сприятливих погодних умов, щоб дронів менше літало. Коли безпілотників багато, то це дуже небезпечно. Дош, туман – сама природа допоможе їм вийти живими.

Майже пів року Павло був безпосередньо на передовій – там, де йшли бої, де одна мить – і тебе може не бути. Він добре це знав. І дружина його – так само, адже бачила, скільки хлопців хоронять лише в Луцьку. А ще скільки їх – у числі тих, хто пропав безвісти?!

– Я розумів, що Наді не просто. Особливо тоді, коли я на завданні й мене нема на зв'язку, – каже Павло. – Дехто з хлопців брав із собою телефон, навіть тоді, як вирушав на позицію. Я ж залишав мобільку на базі розташування, адже в телефоні – багато особистої інформації. А з тобою різне може бути – потрапили у полон, наприклад, і тоді ці дані про твої рідних матиме ворог. Тож, йдучи на роботу, казав Наді чи писав, що мене не буде на зв'язку: «Чекай – передзвоню», а, повернувшись, повідомляв: «Вийшли, все гаразд».

Один раз Павло приїжджав додому. Правда, це була «самоволка» – офіційної відпустки після мобілізації так і не мав. На той час дружина вже повернулася з Луцька, де була з дітьми рік. Тож мав можливість усіх побачити. Тоді у тата ще були здорові, міцні обидві ноги, й він високо підкидав синовця, тішився цією, хоч і короткою, зустріччю з ним.

Мова зайшла про те, як Павло втратив ногу, й чоловік лише тоді, коли туди зайшла піхота.

– Так, на піхоті все тримається, вона – особливо уразлива, – розмірковує мій співбесідник, коли про це заходить мова, і наводить вже конкретний приклад, коли піхотинці опиняються у смертельній пастці. – Сьогодні ти їдеш на позицію з побратими, через якийсь час прибуває заміна. Хоч може й не прийти. Ще й зараз, коли давно закінчилися мій шлях на війні, я дзвоню до своїх хлопців – тих, із ким був в одному розрахунку. І дізнаюся, що вони сидять на «нулю» вже... чотири місяці, бо нема можливості вийти. Чекають сприятливих погодних умов, щоб дронів менше літало. Коли безпілотників багато, то це дуже небезпечно. Дош, туман – сама природа допоможе їм вийти живими.

Майже пів року Павло був безпосередньо на передовій – там, де йшли бої, де одна мить – і тебе може не бути. Він добре це знав. І дружина його – так само, адже бачила, скільки хлопців хоронять лише в Луцьку. А ще скільки їх – у числі тих, хто пропав безвісти?!

– Я розумів, що Наді не просто. Особливо тоді, коли я на завданні й мене нема на зв'язку, – каже Павло. – Дехто з хлопців брав із собою телефон, навіть тоді, як вирушав на позицію. Я ж залишав мобільку на базі розташування, адже в телефоні – багато особистої інформації. А з тобою різне може бути – потрапили у полон, наприклад, і тоді ці дані про твої рідних матиме ворог. Тож, йдучи на роботу, казав Наді чи писав, що мене не буде на зв'язку: «Чекай – передзвоню», а, повернувшись, повідомляв: «Вийшли, все гаразд».

Один раз Павло приїжджав додому. Правда, це була «самоволка» – офіційної відпустки після мобілізації так і не мав. На той час дружина вже повернулася з Луцька, де була з дітьми рік. Тож мав можливість усіх побачити. Тоді у тата ще були здорові, міцні обидві ноги, й він високо підкидав синовця, тішився цією, хоч і короткою, зустріччю з ним.

Мова зайшла про те, як Павло втратив ногу, й чоловік лише тоді, коли туди зайшла піхота.

– Так, на піхоті все тримається, вона – особливо уразлива, – розмірковує мій співбесідник, коли про це заходить мова, і наводить вже конкретний приклад, коли піхотинці опиняються у смертельній пастці. – Сьогодні ти їдеш на позицію з побратими, через якийсь час прибуває заміна. Хоч може й не прийти. Ще й зараз, коли давно закінчилися мій шлях на війні, я дзвоню до своїх хлопців – тих, із ким був в одному розрахунку. І дізнаюся, що вони сидять на «нулю» вже... чотири місяці, бо нема можливості вийти. Чекають сприятливих погодних умов, щоб дронів менше літало. Коли безпілотників багато, то це дуже небезпечно. Дош, туман – сама природа допоможе їм вийти живими.

Майже пів року Павло був безпосередньо на передовій – там, де йшли бої, де одна мить – і тебе може не бути. Він добре це знав. І дружина його – так само, адже бачила, скільки хлопців хоронять лише в Луцьку. А ще скільки їх – у числі тих, хто пропав безвісти?!

– Я розумів, що Наді не просто. Особливо тоді, коли я на завданні й мене нема на зв'язку, – каже Павло. – Дехто з хлопців брав із собою телефон, навіть тоді, як вирушав на позицію. Я ж залишав мобільку на базі розташування, адже в телефоні – багато особистої інформації. А з тобою різне може бути – потрапили у полон, наприклад, і тоді ці дані про твої рідних матиме ворог. Тож, йдучи на роботу, казав Наді чи писав, що мене не буде на зв'язку: «Чекай – передзвоню», а, повернувшись, повідомляв: «Вийшли, все гаразд».

Мова зайшла про те, як Павло втратив ногу, й чоловік лише тоді, коли туди зайшла піхота.

– Так, на піхоті все тримається, вона – особливо уразлива, – розмірковує мій співбесідник, коли про це заходить мова, і наводить вже конкретний приклад, коли піхотинці опиняються у смертельній пастці. – Сьогодні ти їдеш на позицію з побратими, через якийсь час прибуває заміна. Хоч може й не прийти. Ще й зараз, коли давно закінчилися мій шлях на війні, я дзвоню до своїх хлопців – тих, із ким був в одному розрахунку. І дізнаюся, що вони сидять на «нулю» вже... чотири місяці, бо нема можливості вийти. Чекають сприятливих погодних умов, щоб дронів менше літало. Коли безпілотників багато, то це дуже небезпечно. Дош, туман – сама природа допоможе їм вийти живими.

«ЦЕ ТАК СТРАШНО, КОЛИ ХЛОПЦІВ, З ЯКИМИ ТИ ВЧОРА ІВ ІЗ ОДНОЇ МИСКИ, УЖЕ НЕМА»

Павло тепло відгукнувся про таких же колишніх військових, з якими працює, з якими можна відверто поговорити, коли на душі не зовсім добре, й вони тебе зрозуміють краще за психолога, бо пройшли в житті через те, що й ти. А ще чоловік стільки разів згадував з вдячністю свою дружину, що я не могла не поспілкуватися безпосередньо з нею. Пані Надія, насамперед, сказала те, про що тепер, може, й не хотілося б згадувати:

– Коли ми з Павлом у 2019 році познайомилися, одружилися, то він кинув курити (до цього багато палив). А ось на війні знову став курити, міг і випити, особливо в ті дні, коли в підрозділі були втрати. Я не могла з приводу цього мовчати. Але чула від нього: «Ти не розумієш, що тут робиться... Ти тут не була... Мій побратим загинув...» Мовляв, це так страшно, коли хлопців, з якими ти вчора ів із одної миски, спав на одному матраці, уже нема. По правді, я могла зрозуміти і це, й те, як то бачити, що «мухи видають очі загиблих», пити протиблювотні таблетки, щоб просто могли дихати, але старалася рятувати його й казала: «Побратима ти не вернеш, проблеми не вирішиш, а от себе погубиш».

Й молилася за чоловіка. Слава Богу, її чоловік вижив у пеклі війни. Більше того – зумів повернутися до нового життя, пройшовши до цього непростий шлях.

– Павло переніс чимало операцій, – каже жінка. – Я була біля нього в Дніпрі, у лікарні Мечникова. Вже поїхала додому, бо все нібито йшло на поправку. І от дзвоню чоловікові, а він говорить, що консилиум мають збирати. Включаю логіку: «Консилиум збирають, зазвичай, коли все погано, й треба прийняти якесь кардинальне рішення». Питаю Павла: «Як твоя нога?» Виявиться, рішення консилиум приймав одне – ампутувати ногу до коліна – чи вище...

Надія була в Києві, коли Павлові ампутували ногу. І знімок зберігла, який зробила в той день, коли чоловік пробував ходити з допомогою ходунків. Голова опущена – настрий зовсім не такий, щоб ще й позувати. І зовсім інша атмосфера – на світлині, де він – із сином: ще без протеза, але вже з надією, що все буде добре. Й силу цій надії давала, вибачте за тавтологію, – Надія, його кохана дружина.

– Павло сьогодні живе повноцінним життям. Він працює, ростить синовця-першокласника, якому пощастило, що тато повернувся з війни, – тішиться жінка.

...А це Павло Симонюк, якому одну ногу замінив протез, ходить по гриби. Це вже я додаю. Адже в той день, коли подзвонила пані Надія, щоб домовитися про телефонну розмову, нашу онлайн зустріч довелося перенести. Подружжя було якраз у лісі, на Ратнівщині, – на «тихомою полюванні», яке цієї осені напроуд щедре. ■

У селі Мукошин Камінь-Каширського району зафіксували новий волинський рекорд солодкого перцю. Плід вагою 375 грамів виріс на городі місцевого господаря. Про це повідомив автор і видавець «Книги рекордів Волині» Петро

Особистість

Людина, яка знімала історію Горохова: Микола Лукашевич повернувся у пам'яті земляків

Микола Лукашевича назвали літописцем Горохівщини і талановитую в усьому людиную. Квартет за його участю був улюбленцем сцени. Директорка БДЮТ Світлана Сов'як та керівник гуртка «Відеозйомка і монтаж» Едуард Маховський на відкритті кімнати-музею презентували особисті речі знаного земляка. На подію прийшло багато горохівчан.

у місцевому Будинку дитячої та юнацької творчості відкрили кімнату-музей фотолітописця, педагога, співака й багаторічного спецкореспондента газети «Волинь»

Був неперевершеним у всьому, за що брався

Скромний у житті, він був непересічною особистістю: керував гуртками кінодемонстраторів і кінолюбителів, фізико-технічним, художнім та фотографічними Будинку дитячої та юнацької творчості (БДЮТ), завідував районною фільмотекою, був спеціальним кореспондентом газети «Волинь», солістом славетної народної аматорської чоловічої капели Горохівського народного дому «Просвіта» та учасником чоловічого квартету разом зі Степаном Кривеньким, Ярославом Ємчиком і Олександром Корецьким.

Микола Тимофійович працював у нашому закладі 32 роки й завжди дивував горохівчан

...навіть у почерку був акуратистом

Узнаючи день у приміщенні закладу було людно й тепло. Спогади про Миколу Лукашевича оживали у розповідях тих, хто знав його особисто.

Учасники клубу «Діалог» Ярослава Скупейко та Олександра Заєць зі сцени озвучили для гостей яскраві факти з його життя. Щоб розповідь була достовірною й хронікальною, юні та дорослі пошуківці опрацювали десятки документів і світлин, які зібralи в родині Лукашевичів, колег, друзів та учнів Миколи Тимофійовича.

Плід вагою 375 грамів виплекав волинянин Микола Колайчук.

наскільки серйозно він ставився до навчання, красномовно підтверджують оцінки «відмінно» з предметів «постановка голосу», «народні та бальні танці», «хоровий гурток», «індивідуальне навчання на баяні»...

Він і співав так невимушено й милозвучно, як і розмовляв

Маю честь і я пам'ятати Миколу Лукашевича – завжди з фотоапаратом на вулицях Горохова, на всіх районних подіях.

Плакати, написані його рукою, були окрасою чи не всіх установ. Із ним втілювали діти, які свого часу відвідували заклади, що передували нинішньому Будинку дитячої та юнацької творчості. Микола Тимофійович широким іхнім успіхам на конкурсах, навчав фото- й кіномистецтва з незмінною доброзичливою усмішкою. Ніхто не пам'ятає його сердитим чи невдоволеним.

Зі слів свого батька – поета й композитора, заслуженого працівника культури України Степана Кривенького – знаю, наскільки щирим був голос його творчого товариша Миколи Лукашевича. Особливо – у кварталі, заснованому татом на межі 1960–1970-х років.

До слова, Степану Кривенькому тоді було лише 26 років, Миколі Лукашевичу – 35, Олександрові Корецькому – 48, Ярославу Ємчику – 31.

Іхні пісні мали такі легкі й сильні крила, що швидко й красиво долетіли до слухачів навіть за морями й океанами.

На творчому вечорі з нагоди відкриття кімнати-музею присутні під час перегляду авторських слайдів Миколи Лукашевича, оцифрованих сучасниками,

Символічну стрічку до кімнати-музею перерізали Світлани Сов'як і Максим Яшукевич.

За ідею створення кімнати-музею та велику працю над її втіленням Володимир Зінчук, втручав грамоти управлінь з гуманітарних питань Світлани Сов'як та її творчому колективу, а подяку управління – Едуардові Маховському.

Двері цієї світлиці тепер гостинно відкриті для всіх, хто любить історію рідного краю та цікавиться життям видатних волинян.

У кімнаті-музеї є й Книга відгуків. Її сторінки вже рясніють десятками записів – щирими спогадами, без яких немислима пам'ять про талановитую людину.

У кімнаті-музеї є й Книга відгуків. Її сторінки вже рясніють десятками записів – щирими спогадами, без яких немислима пам'ять про талановитую людину.

PS. Колектив БДЮТ закликає всіх волинян, які зберігають у домашніх архівах згадки, світлин чи особисті речі Миколи Лукашевича, поділитися ними з кімнатою-музеєм і таким чином продовжити це шляхетне починання. ■

Судок

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧІКУ І КВАДРАТІ 3x3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

				9		4	8		
4	7	3		8	9	6			
	9			6	2		7		
				2	6		3	8	
								9	6
3				8					
4	1						3	9	
	2		9	1					
7	9	5	8	3					

Відповіді на судок за 30 вересня.

■ Редакційний щоденник

Урок, на якому не потрібен дзвінок

З чого насправді починається патріотизм і чому «Захист України» сьогодні вже не може бути звичайним шкільним предметом

Чим переймався і з чого дивувався впродовж останнього часу спеціальний кореспондент газети «Волинь» Ігор ЛІСОВИЙ

ТИША НА АЛЕЇ ГЕРОЇВ

Є уроки, після яких учні закривають підручники, складають зошити у наплічники – і вже за кілька годин навряд чи згадають усе, про що говорив учитель.

А є такі, на яких навіть не потрібен дзвінок, аби запанувала тиша.

Бо сама тема, місце і людина, яка стоїть перед тобою, змушують слухати уважніше.

Саме таким був урок, випадковим свідком якого мені нещодавно довелося стати на Алеї Героїв у Нововолинську.

Перед ліцеїстами стояли Микола Остапюк та його колега Олег Сологуб. А навколо – портрети полеглих захисників України. Молоді чоловіки, чий життя забрала війна, дивилися з фотографій на зовсім юних хлопців і дівчат.

Стояла дзвінка тиша. У такі хвилини особливо гостро розумієш: про патріотизм можна багато говорити у класах, писати у підручниках, заучувати його визначення. Але зовсім інакше це слово сприймається тут, де за кожним портретом – конкретне ім'я, конкретна родина, конкретне життя, віддане за Україну.

Микола Остапюк знає, що таке війна, не з книжок. Воїн-афганець, він свого часу виконував так званий інтернаціональний обов'язок перед державою, якої сьогодні вже не існує. Пройшов Афганістан, був поранений, має бойові нагороди.

Після повернення обрав учительську професію. Згодом очолював управління освіти Нововолинської міської ради, а нині знову працює безпосередньо з молоддю – викладає історію та «Захист України» у ліцеї.

За його плечима – досвід військового, педагога й управлінця. І, можливо, саме тому його слова про війну, історичну пам'ять та відповідальність перед державою звучать для молодих людей зовсім не так, як звичайний параграф підручника.

Того дня не було дошки, парт чи звичного шкільного шуму. Але, дивлячись на обличчя дітей, я подумав: цей урок вони, мабуть, пам'ятатимуть значно довше за багато інших.

Бо поруч із ними говорила людина, яка сама пройшла війну.

А з портретів дивилися ті, для кого захист своєї держави перестав бути абстрактним поняттям і став ціною власного життя.

ВІЙНУ ЗНАЄ НЕ З ПІДРУЧНИКА

Схожу тишу можна відчувати й у Нововолинському електромеханічному коледжі.

Тут «Захист України» викладає ветеран російсько-української війни, прикордонник Назарій Ромашевський.

Для нього слова «оборона», «штурм»,

Микола Остапюк (крайній праворуч) говорить із ліцеїстами там, де кожен портрет нагадує: захист України – не абстрактне поняття.

«евакуація», «тактична медицина» – не просто терміни з навчальної програми. За кожним із них стоїть власний бойовий досвід.

Саме тому студенти на його заняттях намагаються не пропустити жодного слова.

Коли людина розповідає про оборону позицій, знаючи, що означає утримувати їх у справжньому бою, це сприймається зовсім інакше. Коли пояснює принципи тактичної медицини не лише за методичками, а через ситуації, де від швидкості та

що таке укриття. Читають повідомлення про обстріли, зустрічають військових на вулицях своїх міст. У багатьох воюють рідні, знайомі, сусіди.

Тому «Захист України» сьогодні вже не може бути предметом «для оцінки». Це знання, які за певних обставин можуть урятувати життя – своє або людини поруч.

НАВЧИТИСЯ ДІЯТИ

Ще ґрунтовніше «Захист України» опановують учні гімназій Нововолинська, які займаються у місцевому

ходу нещодавно отримав цілком конкретне підтвердження.

З 23 до 27 вересня відбувалися змагання в межах Всеукраїнського форуму «Захист України – 2026». Участь у них взяли 19 команд.

Волинську область представляли нововолинці – і вибороли перше місце.

Для мене ця перемога – підтвердження того, що сучасний «Захист України» має бути живим, практичним і спрямованим на формування готовності діяти. Коли бачиш, як учні застосовують набуті на заняттях навички, підтримують одне одного і не здаються у складних ситуаціях, розумієш: ми рухаємося правильним шляхом, – ділиться викладач, майор Віктор Поліщук.

У цих словах, мабуть, і є відповідь на запитання, яким повинен бути цей предмет сьогодні.

Не формальним.

Не відірваним від життя.

Не побудованим лише на тому, що учень має щось запам'ятати й відтворити.

Він має вчити діяти.

А перемога на всеукраїнських змаганнях – ре-

«Захист України» сьогодні вже не може бути предметом «для оцінки». Це знання, які за певних обставин можуть урятувати життя – своє або людини поруч.

правильності дій залежало людське життя, теорія раптом набуває дуже конкретного змісту.

Сьогоднішнім школярам і студентам випало дорослішати у країні, яка веде важку війну.

Вони знають звук повітряної тривоги. Знають,

ресурсному центрі.

Тут ставку роблять не лише на теорію. Важливо, щоб учень умів діяти: орієнтуватися у складній ситуації, працювати в команді, надавати допомогу, ухвалювати рішення і відповідати за них.

Результат такого під-

■ Пам'ятаю, люблю, сумую

48 років спільного життя – так багато і так мало...

Пам'яті Олени Пилипівни Вітовщик (17.02.1955 – 25.10.2021) – коханню всього мого життя

П'ять років ти мовчиш, закутана в граніт. Тільки в небі журавлі курличуть, і жовте листя тихо-тихо падає до ніг...

23 лютого ми зустрілися на Поліссі. Яка ж хуртовина була того дня! А на болоті, по канавах, уже цвіли лозові котики, у лісі верес і багно прокидалися від морозів...

А ми стояли й слухали весну. І весна тихо шепотіла про нашу долю...

Так і пішли ми разом по світу, тримаючись за руки: Будапешт, Кечкемет,

Новосибірськ, Хабаровськ, Владивосток, уссурийський Камінь-Риболов, «сонячний» Магадан, Чукотка, Анадир, Свердловськ, Чернігів, Гончаровськ, Афганістан, Ташкент, Славута, Москва, Володимир...

Ти допомогла мені стати офіцером, здобути освіту, піднятися до вершин офіцерської честі. Не раз рятувала мене від смерті, пригорнула до себе, зігрівала своїм теплом і словом, повертала віру в життя тоді, коли мої недруги вже святкували кінець моєї офіцерської кар'єри.

Ти говорила, що я сильніший за тих, хто сховався від служби на Далекому Сході, від Афганської війни та Чорнобиля.

Що я – той, хто завжди йде проти вітру...

Ми зберегли сім'ю і пішли далі. Я став депутатом районної та міської рад, очолив Володимир-Волинську міськрайонну спілку ветеранів Афганістану. Разом із друзями-однодумцями ми встановили пам'ятник «Забуттю не дано» землякам, які загинули в локальних війнах.

Дякую Богові за те, що дав мені відчувати сімейне щастя на землі. За наші 48 років разом. За доньку і сина. За онуків і правнуків. За твою любов до України, до нашої рідної поліської землі...

Чапаєм був, поки була Ленуся. А тепер – наче чорний ворон з одним

крилом: літати вже не можу, тільки каркаю...

Якби ви знали – діти, онуки, колишні друзі й навіть вороги, як б'ється моє серце, як щемить...

Як довго тягнуться ці роки без тебе. І не забути мені нашого спільного життя. А на Півночі, Сході й Півдні України гримить війна, наші офіцери захищають Батьківщину, а правнучки вже йдуть у садочок...

Твою вроду, талант і розум я пам'ятаю щодня. І дуже шкодую, що не зміг уберегти тебе. Не пробачив і не пробачу ні собі, ні тим, кого вважаю причетним до твоєї передчасної смерті.

Цілую землю на могилі, І хрест, і камінь аж гризу. Оленку кличу я до себе І згадую юність...

І серце болить. Стою біля тебе і плачу...

Твій вічний боржник, полковник у відставці Андрій ВІТОВЩИК. ■

Світла пам'ять про Олену Вітовщик назавжди живе у серці її чоловіка Андрія. Вони пройшли разом майже пів століття – крізь дороги, випробування і любов, що сильніша за час.

зультат командної роботи дітей та їхніх наставників: Віктора Поліщука, Сергія Венгрина, Богдана Солоненка, Назара Янюка, Андрія Сороки, Володимира Кльофи.

ПАТРІОТИЗМ БЕЗ ЛОЗУНГІВ

Ми звикли до слова «патріотизм».

За роки великої війни воно прозвучало тисячі разів у промовах, публікаціях, соціальній рекламі, на урочистостях.

Та, можливо, найпереконливіший патріотизм – конкретний.

Це коли ветеран приходить до класу і передає молодшим те, що знає сам.

Коли вчитель приводить дітей на Алею Героїв і говорить про війну там, де поруч – обличчя земляків, які з неї не повернулися.

Коли колишній військовий показує студентам, як діяти у критичній ситуації.

Коли школяр не просто запам'ятовує алгоритм першої допомоги, а десятки разів відпрацьовує його руками.

Коли команда вчиться не залишати слабшого, довіряти одне одному і доводити розпочате до кінця.

І знову перед очима постає та картина на Алеї Героїв.

Учитель. Ліцеїсти. Тиша. І портрети загиблих нововолинців.

Між тими, хто вже виконав свій обов'язок перед Україною ціною власного життя, і тими, кому доведеться будувати її майбутнє, того дня стояв ветеран і педагог.

Можливо, саме так і повинна передаватися пам'ять від покоління до покоління – не лише через дати й параграфи, а через живу розмову.

І, можливо, саме такі уроки потрібні сьогодні найбільше.

Бо справжній патріотизм починається не з гучних слів.

Він починається з пам'яті. Зі знань. І з відповідальності. І з готовності діяти. ■

■ Слава Героям!

«Жодна нагорода в світі не здатна виміряти біль втрати»

Напередодні Дня захисників і захисниць на Волині чимало рідних загиблих Героїв отримали посмертні нагороди синів, чоловіків, батьків. Серед них була дружина та донька Олега Пронцевича – військовослужбовця, молодшого сержанта Збройних Сил України, захисника Батьківщини, який народився та виріс у селі Тоболи Камінь-Каширського району, а із сім'єю проживав у Луцьку

Катерина ЗУБЧУК

Зараз тільки знімки можуть розказати, якою щасливою була їхня сім'я.

«Коли він отримав свою першу нагороду, я сказала йому, що він заслуговує на всі нагороди світу.»

ння, розуміння того, що він робить, і задоволення від самого процесу. Він любив те, що робив. Навіть посеред жаху війни і суцільного хаосу. І, напевно, в цьому є якась вища мета – бути на своєму місці, робити те, що твоє, і бути там, де ти потрібен.

Коли він отримав свою першу нагороду, я сказала йому, що він заслуговує на всі нагороди світу. І що жертва, яку він і сотні тисяч наших хлопців та дівчат приносять заради нашого миру, ніколи не буде належно оцінена. Ніколи.

Бо як взагалі оцінити те, що людина віддала найцінніше заради інших?

Сьогодні місце, де зберігаються його речі, поповнилося ще однією нагородою. І якщо відійти від цієї

формальності, знаєте, як це відчувається?

Ніби прірва, яка на одну мить знову поглинає тебе. В один момент. В одну секунду. І повертає на півтора року назад. Ніби ти знову там, на цвинтарі, де тобі вручають прапор. А потім ти тут – у залі, де представники бригади, стоячи на колінах, вручають твоїй дитині татову нагороду.

Ти сидиш поруч із нею, обіймаєш, заспокоюєш, плачеш – і знову усвідомлюєш те, що щодня намагаєшся то прийняти, то заперечити. Знову перестаєш дихати, бо біль має здатність блокувати все, що ти відпускав місяцями чи навіть роками.

Жодна нагорода в світі не здатна виміряти біль втрати. Не здатна зробити його меншим. Не здатна

Аня Пронцевич з посмертною нагородою тата-Героя.

повернути нічого з того, що ти мав «до». Бо такі події – це не просто ще одна відзнака. Це ще одне нагадування про те, чому сьогодні його немає поруч. Бо якби він був живий, ми б там не стояли.

Якби ж він тільки був живий...» ■

■ Наша віра

Митрополит Михаїл здійснює окроплення святою водою парафіян у Залізничі.

Скоро три роки, як громада вийшла з московського патріархату

З нагоди престольного свята митрополит Луцький і Волинський Михаїл відвідав парафію Покрови Пресвятої Богородиці в селі Залізниця Любешівського деканату (Камінь-Каширський район)

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Торік парафія відзначила 280-ту ювілейну річницю створення. Дерев'яний Свято-Покровський храм у цьому

селі засновано 1745 року. Тривалий час церква не мала власної парафії. Громаду приписали до Судченського храму Пінського повіту, окрему парафію тут створено 1891-го року. У радянські часи

поліська святиня в Залізничі постійно діяла і не була закрита чи зруйнована тогочасною владою.

Наприкінці 2023 року громада вийшла з підпорядкування московського патріархату і возз'єдналася з Православною церквою України. Перше Богослужіння в її лоні правили в січні 2024 року.

«Дерев'яний Свято-Покровський храм у селі Залізниця засновано 1745 року.»

3 липня 2025 року настоятель храму – Михайло Федорчук, онук ветерана АТО світлої пам'яті Михайла Харкова з Горохівщини. ■

■ Пульс тижня

Ветеран-спортсмен отримав сертифікат на придбання житла

Під час урочистостей із нагоди Дня захисників і захисниць України, які відбулися у Любешівській громаді, начальниця районної військової адміністрації Ольга Ващук вручила сертифікат на придбання житла мамі ветерана війни Анатолія Жуміка. Сам краєнин нині перебуває на спортивних зборах

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Анатолій Жумік брав участь у бойових діях на території Донецької області. У 2023-му отримав важке поранення, після якого довгий час відновлював здоров'я у Західному реабілітаційному центрі. Там йому запропонували місце в паралімпійській збірній з лижних перегонів і біатлону. За два роки побував у різних країнах і показав хороші, як для початківця, результати в змаганнях.

– Кожен захисник і захисниця заслуговують на гідні умови життя. Забезпечення їхніх потреб є складовою державної «Політики Героїв», ініційованої Президентом Володимиром Зеленським. З-поміж усього, йдеться про житлові програми. Адже для багатьох мати власну оселю – давня мрія. І сьогодні вона збулася для ще одного воїна, – сказала очільниця району Ольга Ващук. ■

Маневичі можуть отримати статус міста

Одним із важливих питань 80-ї сесії Маневицької селищної ради під головуванням очільника ради Олександра Гаврилюка стала організація громадського обговорення щодо віднесення селища Маневичі до категорії міст

Сергій ГУСЕНКО

Як повідомив секретар селищної ради Володимир Черчик, підготовка робота над цим питанням розпочалася ще в травні. Громадське обговорення триватиме до 16 листопада 2026 року включно. Жителям Маневич мають надати інформацію про можливі позитивні та негативні наслідки зміни статусу населеного пункту, а також організувати громадські слухання.

Після завершення обговорення селищна рада має розглянути питання на сесії та після ухвалення відповідного рішення звернутися до Кабінету Міністрів України. Остаточне рішення про надання населеному пункту статусу міста ухвалює Верховна Рада України.

Від редакції: Статус міста в Україні визначає населений пункт як самостійну адміністративно-територіальну одиницю з переважно несільським населенням (за законом – від 10 000 жителів) та надає певні юридичні, економічні й управлінські особливості. На початок 2020-х років чисельність населення в Маневичах коливалася в межах 11 725 – 11 925 жителів. ■

На дні обмілілого озера знайшли дубовий старовинний човен

Артефакт передали до музею

Лія ЛІС

На малому Згоранському озері у Головинській громаді рибалки виявили та підняли з дна пізньосередньовічний човен-однодеревку. Історичний артефакт з'явився на поверхні через часткове обміління водойми. Як повідомила працівниця Любомльського краєзнавчого музею Тетяна Кравчук, знайдений човен виготовлений із суцільного дубового стовбура. Його довжина становить 3 метри, а ширина – 0,6 метра. За словами фахівців, такими довбаними човнами у давнину послуговувалися місцеві рибалки.

Це вже друга подібна знахідка з дна Згоранського озера. Попередній човен був більшим – понад 5 метрів у довжину. Зараз він теж зберігається у Любомльському краєзнавчому музеї. Радіовуглецевий аналіз, проведений у Києві, встановив, що вік знахідки становить 500–550 років. ■

■ Увага, конкурс!

«Ба, – сказав Гриць...»

ГРАНАТОБУЗ
ІЗ СЕКРЕТОМ

Здається, достатньо цього одного речення, щоб ви перенеслися у шкільні роки, усміхнулися і промовили: «А-ба-ба-га-ла-ма-га». Єдине, що Гриць запам'ятав за рік навчання у школі!

Грицько ГАРБУЗ

«А кши, а кши! Гриць був зламаний, засомнений! Гусак в одній хвилині переймав і повторив ту мудрість, що коштувала його рік науки! «Чому вони його до школи не давали?» – подумав собі Гриць і погнав гуси на толоку».

Як кажете – нічого такого страшного ми від вас не ховаємо. Всі відгадки, як правило, на рівні простягнутої руки у вашому домі або персональному комп'ютері – голові.

Тож ще раз читайте запитання ті, хто, розгадуючи завдання, звернув на манівці.

«ГРАБУЗЯЧЕ ЛІТЕЧКО-2026» – 11

А сьогодні ми від вас заховали назву однієї фірми. Вона точно яскраво озвучена в нашому новому виданні «Цікавий читанці» за серпень 2026 року. Номер вже у продажу, тому запитуйте в листоноші чи точках продажу газет.

Асоціативний ряд, який виведе на це підприємство: «чарівник», «рух відомого президента», «урочистий «Грицько», «Параска», «Іван», «2», «Альфа», «100+2», «кнісенітниця», «сіпський вигук», «галаслива людина», «святковий»...

Що за назву ми від вас заховали?

Прочитали? Тепер зрозуміли, що захованою назвою підприємства є українське видавництво «А-ба-ба-га-ла-ма-га», засноване поетом Іваном Малковичем.

Весь асоціативний ряд безпосередньо вказує на його історію та бренд: назва походить із відомого оповідання Івана Франка про шкільну науку Грицька, фірмовим гаслом видавництва є вираз «від 2 до 102» (а в нас газетне: «Дід читав – і я читаю»), а його головним бестселером став цикл книг про чарівника Гаррі Поттера всесвітньо відомої англійської письменниці Джоан Роулінг.

Хто з наших читачів дав правильну відповідь літнього туру №11, ви дізнаєтеся із фейсбук-сторінки Грицька Гарбуза (<https://www.facebook.com/gric.ko.garbuz.2025/>).

А перед тим, як оголосити нове завдання, новим читачам скажу, що принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?». Тільки предмет чи зображення людини ми ховаємо в гарбуз. А від початку повномасштабного вторгнення нелюдів-москалів наш добрий-предобрий гарбуз перетворився на грізний гранатобуз.

Умови конкурсу такі: хто перший відгадає це завдання, отримає цікавий подарунок від Грицька Гарбуза.

Слово-відповідь треба надіслати тільки у вигляді повідомлення на номер: 066 133 86 88, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Велика Британія» (Валерій Залужний, Житомирщина).

«ОСІННІЙ ГРАНАТОБУЗ-2026. СПЕЦЗАВДАННЯ № 6»

Друзі, сьогодні ми заховали предмет, який точно є або, принаймні, був у вас дома. Періодично він все одно з'являється, незважаючи навіть на сучасний 2026-ий рік.

Дізнатися, що це, вам допоможе наш асоціативний ряд з інших предметів, імен і тварин, пов'язаних із ним: «парфуми», «Катерина», «Англія», «таємниця», «час», «армія», «відмітка», «схованка», «пакет», «привіт», «голуб», «успіх», «освідчення», «песик», «Ігор Іванович», «Федір Іванович», «відстань», «соловей», «відбиток», «день народження», «мінус 206 років»...

Що за предмет знаходиться у гранатобузі? Приемних вам пошуків без повітряних тривог! ■

■ Усміхніться!

– Чим відрізняється фальшиве кохання від справжнього?

– Фальшиве: «Ой, мені так подобаються ці ніжні сніжинки на твоєму шовковистому волоссі!»

– Справжнє: «Дурепод, де шапка?!»

– Коханий, ти пам'ятаєш той день, коли ми з тобою познайомилися?

– Звісно, любя! Я тоді якраз загубив гаманець, а потім зустрів тебе. Збіг? Не думаю...

■ Футбол

Україна з Ярмоленком в основі розгромно програла Північній Ірландії – 0:3

Фото: sport24.ua.

«Ветерана», якого тягнуть за вуха, аби побив рекорд Андрія Шевченка, замінили саме після третього пропущеного голу

Петро ПАС

Б о ставити його – 36-річного в основу – це злочин проти збірної. Дехто скаже, що Роналду і в 41 рік грає. Але не треба порівнювати пальця до... непальця. Бо в 35 Роналду був ще ОГОГО!

А зараз, якщо треба принести користь своїй збірній, тренер португальців Жорже Жезус садить

геніального Кріштіану Роналду на лаву запасних. Так, той ображається – і їде зі збірної... Але, як кажуть – скатертиною йому дорога: Португалія без Роналду (в першому матчі його замінили при – 0:0) здобуває чотири яскраві перемоги. А Ярмоленко тя-

гнув за вуха, щоб він побив рекорд Андрія Шевченка – до якого всього 2 голи. Та

йому дали – 24% уболівальників проголосували... Це, напевне, по приколу. :) Захисник Ілля Забарний зіграв ще гірше. Не кажучи про воротаря Дмитра Пізника, який пропустив дитячий третій гол між ногами...

Ганьба! Бо, якщо чесно, Україна мала програвати і Угорщині – просто тоді фортуна нам супер усміхнулася. І Грузії, де ми відбивалися. І нарешті 2 жовт-

КОМЕНТАРІ

Артем МІЛЕВСЬКИЙ, екснападник київського «Динамо» та збірної України:

– Ірландці грали так, наче проводили останній матч у житті, а нашим – на*рати на цю збірну! Ці Забарні, ці Циганкови... Приїхали з Європи, відіграли – і поїхали далі кататися на своїх тачках. Вони просто селяки, які вилізли в Європу, і зараз ходять із дружинами по шопінгах... Ні характеру, ні самовіддачі, одні помилки, якісь «привози». Різник бідний... Чесно, дивись на все це – ну так не можна!

Мирон МАРКЕВИЧ, екстренер збірної України і багатьох клубів, зокрема луцької «Волині»:

– Попереду залишився один матч під час цього міжнародного вікна – проти Угорщини. Саме тому на поле мають вийти ті футболісти, які перебувають в найкращій формі, втрачати вже нічого. З експериментами настав час закінчувати. ■

«На безриб'ї і рак – риба». Шкода, що так доводиться казати про Андрія Ярмоленка, якого беруть у збірну, щоб побив рекорд Андрія Шевченка.

і в порівнянні із Шевченком він нічого не досягнув, тому очевидніше було б, якби рекорд – 48 голів – усе ж залишився б за Шевою. Скільки ще тягнутимуть назад нашу збірну, щоб Ярмоленко забив свій 48-ий і 49-ті голи???

Так, Ярмола в матчі проти Північної Ірландії був не найгірший. Навіть «Лева матча»

ня все стало на свої місця – нуляча в нас збірна, яку тренує Андреа Мальдера. Особливо у порівнянні з волейбольною...

Склад збірної України на матч проти Ірландії: Різник – Матвієнко, Сарапій, Забарний, Бондар (Сікан, 62) – Судаков (Назаренко, 68), Бражко (Назарина, 56), Очеретяко, Цига-

■ Місцева копанка

Ковель дав бій у Тростянці

А Нововолинськ – у Княгининку

Петро ПАС

У 4-му турі Чемпіонату Волині з футболу у Вищій лізі в селі Тростянець на Ківерцівщині зустрічалися лідери нинішньої «обрізаної» першості. Чому «обрізаної»? Бо за чемпіонський титул борються лише 5 команд.

І хоча змагання мають пройти у три кола, шкода, що не представлені ряд міст, де завжди культивувався футбол. Скажімо, Ківерці, Рожи-

ще, Любомль, Горохів...

Так от, чемпіонам попередньої першості – команді колишньої зірки колишньої луцької «Волині» Василя Сачка – довелося добряче попотіти, аби все ж здобути перемогу у поєдинку з ковельчанами. Причому, єдиний переможний

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ ЧЕМПІОНАТУ ВОЛИНІ НА 5 ЖОВТНЯ:

№	Збірна Команда	І	В	Н	П	З:П	О
1.	ФК «Тростянець» (Тростянець)	3	3	0	0	7:1	9
2.	ФЦ «Ковель» (Ковель)	3	2	0	1	5:2	6
3.	ФК «ЛСТМ» (Луцьк)	3	2	0	1	4:2	6
4.	ФК «Володимир» (Володимир)	3	1	0	2	3:7	3
5.	ФК «Шахтар» (Нововолинськ)	4	0	0	4	3:10	0

ФК «Тростянець» забив переможний гол ковельчанами, граючи у більшості.

РЕКЛАМА

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: reklama.volyn@gmail.com

Тел.: (0332) 78-07-70, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам картоплезбиральний комбайн Анна, пług чотирьохкорпусний (привезені з Польщі). Ціни договірні. Тел.: 050 562 45 72 (вайбер), 098 039 36 36.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА! Вигідна ціна! Будматеріали: Дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Столярні: Сухі

дошки ка-мерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.). Додатково: Дрова (відходи ви-робництва). БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально). Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505.

● Куплю земельну ділянку зі старим будинком (під будівництво) поблизу Луцька. Тел.: 068 854 27 36 Рома.

● Куплю земельну ділянку 10-20 сотих під будівництво поблизу Луцька. Тел.: 068 854 27 36 Рома.

ЧЕКАЮ НА ТЕБЕ ♥

● З допомогою газети хочу знайти невисоку порядну жіночку пенсійного віку, що стане любимою і люблячою дружиною, господинею в домі. Тел.: 096 10 77 892.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Втрачений атестат серії ВС №45733235, виданий 29.06.2013 р. Рожищенським коледжем Львівського національного університету ветеринарної медицини та біотехнологій імені С.З. Жижицького на ім'я Прошак Роман Григорович, вважати недійсним.

● Загублене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, видане ЦНАП м. Луцька на ім'я Бурденко Михайло Васильович, вважати недійсним.

■ До сліз

Кохання, складене учетверо

У бабусиній шафі, між старими рушниками й поживклими фотографіями, лежала невеличка коробок з-під цукерок. Нам, дітям, суворо заборонялося її відкривати. – Там нічого цікавого, – казала бабуса. Але саме тому нам здавалося, що там неодмінно мусить бути щось неймовірне

Василина ПИСАНКА

Одного разу, коли мені вже було сімнадцять, вона сама дістала ту коробку. – Сідай, – сказала. – Ти вже доросла. Можна. Усередині лежали десятки складених учетверо аркушків. Не листи.

На кожному – вірш. Одні були переписані олівцем чорнилом, інші – олівцем. На кількох розпливлися літери, ніби на них колись упала вода. – Це дідусь писав? – запитала я. Бабуса усміхнулася. Дуже дивно усміхнулася.

– Ні. І вперше розповіла мені про Михайла. Йій було вісімнадцять, йому – двадцять. Він жив у сусідньому селі й приїздив до неї велосипедом.

Завжди ввечері. Завжди в чистій сорочці. І майже завжди приносив із собою маленький складений листочок.

– Я сьогодні тобі щось прочитаю, – казав. Вони сідали на лавці біля старої груші. Михайло розгортав папірець і починав читати.

То були не його вірші. Шевченко, Франко, Леся Українка, Рильський, Сосюра... Часом він перепишував те, що випадково знаходив у книжці чи газеті.

А бабуса слухала. – Гарно? – питав. – Гарно.

Пів століття бабуса берегла в коробці вірші, які колись читав їй на побаченнях юнак, що так і залишився її першим і єдиним великим коханням.

– А який рядок найбільше? Вона називала.

Тоді він складав листочок і простягав їй. – Тримай. Це тобі. Отак у неї з'являлася маленька паперова бібліотека кохання.

Він ніколи не приносив квітів. Не мав грошей на цукерки. Навіть фотографії своєї їй не подарував.

Зате залишав вірші. – А він тебе цілував? – запитала я. Бабуса засміялася. – Один раз. – Тільки один?! – Один.

І – замовкла. Бо то був останній вечір. ...Наступного дня Михайла забрали до війська. Він обіцяв писати.

Перший лист прийшов через місяць. Другий – ще через два. А потім – тиша. Довга. Така довга, що люди перестали щось пояснювати.

Пізніше в село прийшла звістка: загинув. – І ти його чекала? – Чекала. – Довго? – Поки не зрозуміла, що чекає вже нема кого.

...Через кілька років бабуса вийшла заміж. За мого діда. Вони прожили разом більше п'ятдесяти років. Виростили дітей.

Збудували хату. Пережили хвороби, нестатки, весілля дітей, народження онуків.

– То ти діда не любила? – запитала я. Бабуса довго мовчала.

– Любила. По-своєму. Він був доброю людиною. Найріднішою. Я йому вдячна за все життя.

– А Михайло? Вона провела пальцями по старому аркушику. – А Михайло був моїм коханням.

Мені тоді здалося це несправедливим.

« – А він тебе цілував? – запитала я. »

Наче серце не мало права пам'ятати когось іншого, якщо поруч стільки років був чоловік. Але бабуса сказала: – Є люди, з якими проживаєш життя. А є ті, з ким життя тільки могло бути. І оце «могло бути» інколи живе найдовше.

Вона знову почала перебирати листочки. На одному був вірш про чекання.

На другому – про весну. На третьому – про очі коханої.

– А чого ти їх не викинула? Вона глянула на мене так, ніби я запитав.

ла найбільшу дурницю у світі.

– Як я могла? ...Через рік бабусі не стало. Коли ми розбирали її речі, мама хотіла викинути стару коробку.

– Тут якісь папірці. Я мало не закричала: – Не чіпай! Забрала її собі. І вже вдома почала читати.

На останньому листочку був зовсім короткий вірш. Унизу Михайло своєю рукою дописав: «Якщо колись мене не буде – ти все одно дочитай до кінця».

Я перечитала ці слова кілька разів. І тільки тоді помітила: на папері була стара, давно висохла пляма. Може, від дощу. А може, від сльози.

Тепер ця коробка стоїть у мене. Іноді я дістаю один із тих аркушків і читаю. Повільно. Вголос.

Наче десь там, за багато десятиліть від мене, молодий хлопець у чистій сорочці знову сидить біля старої груші.

А поруч — моя вісімнадцятирічна бабуса. І в неї ще все життя попереду.

І вона ще не знає, що іноді одне кохання триває не тому, що люди залишилися разом.

А тому, що хтось усе життя береже складений учетверо аркуш паперу. ■

■ Що віщують зорі?

Гороскоп на 12 – 18 жовтня

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Тиждень підштовхне вас до рішучих дій: те, що довго відкладали, нарешті зрушить із місця. У фінансах можливі несподівані витрати. Не забувайте про відпочинок і повноцінний сон. У коханні менше впертості – більше тепла. Самотнім Овнам цікаве знайомство може подарувати робоча або ділова зустріч. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – субота.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

У грошових питаннях не поспішайте довіряти чужим порадам. Організм буде вдячний за спокійні прогулянки та помірність у їжі. У стосунках можливе приємне примирення після давньої суперечки. Самотнім Тельцям варто уважніше придивитися до людини, яка часто опиняється поруч. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – понеділок.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

На вас чекає насичений тиждень із великою кількістю розмов. У фінансах можливий невеликий прибуток або повернення старого боргу. Бережіть нервову систему! У коханні гумор допоможе згладити гострі кути. У самотніх Близнюків симпатія може виникнути буквально з першої розмови. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – вівторок.

РАК (22.06 – 22.07)

Цього тижня ви особливо гостро відчуватимете настрій інших людей, тому не беріться вирішувати всі чужі проблеми. У фінансах краще уникати великих покупок. Здоров'ю підуть на користь спокійний режим і більше сну. У коханні не мовчіть про те, що вас хвилює. Самотнім Ракам доля може нагадати про давню симпатію. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – четвер.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Ваші ініціативи цього тижня можуть отримати несподівану підтримку. У фінансах можливий шанс заробити трохи більше, ніж планували. Не перевантажуйте серце надмірними емоціями та справами. У коханні не бійтеся зробити красивий жест першими. Самотнім Левам варто прийняти запрошення. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – п'ятниця.

ДІВА (22.08 – 23.09)

Тиждень сприятиме наведенню порядку і в документах, і в думках. У фінансах ваш розрахунок допоможе уникнути непотрібних витрат. Подбайте про спину. У стосунках не вимагайте від коханої людини ідеальності. На самотніх Дів чекає цікава зустріч там, де ви її зовсім не чекали. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – середа.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Тиждень може подарувати шанс, на який ви давно сподівалися. У фінансах можливе вигідне рішення, якщо не поспішатимете. Для доброго самопочуття особливо важливо не жертвувати сном заради роботи. У коханні настане час теплих слів і щирих зізнань. Самотнім Терезам зорі обіцяють доленосне знайомство. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – понеділок.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Ви будете особливо проникливими, тому швидко зрозумієте, хто говорить щиро, а хто щось приховує. У фінансах можливе вигідне придбання. Не перевантажуйте слухок важкою їжею. У коханні не провокуйте суперечку. Самотнім Скорпіонам може несподівано сподобатися людина з зовсім іншого кола. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – неділя.

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Тиждень принесе рух: можливі дорога, нове завдання або зміна звичних планів. У фінансах не поспішайте вкладати гроші у справу, про яку знаєте мало. Більше рухайтесь! У стосунках добре спрацює спільна маленька пригода. Самотнім Стрільцям цікава зустріч може трапитися під час поїздки або навчання. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

КОЗОРИГ (22.12 – 20.01)

У фінансах цей тиждень сприятливий для планування й заощаджень, але не для авантур. Не намагайтеся працювати на межі сил. У коханні трохи ніжності буде кориснішою за довгі пояснення. Самотнім Козорогам варто дати шанс людині, яка давно проявляє до них увагу. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – четвер.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

У фінансах можливі витрати на техніку, дім або транспорт. Бережіть очі та робіть перерви в роботі з екранами. У коханні не приховуйте почуття за жартами – можуть не зрозуміти. Самотнім Водоліям цікаве знайомство може подарувати спільне захоплення або випадкова компанія. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – вівторок.

РИБИ (19.02 – 20.03)

Інтуїція цього тижня буде вашим найкращим порадиником. У фінансах можливе невелике приємне надходження. Не хтуйте відпочинком і бережіть нерви від чужого негативу. У коханні щира розмова допоможе стати ще ближчими. Самотнім Рибам варто сміливіше показувати свою симпатію. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – п'ятниця. ■

РЕКЛАМА

ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА!

ВИГІДНА ЦІНА!

Будматеріали: Дошки (обрізнi, необрізнi), балки, крокви, рейки монтажні.

Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.).

Додатково: Дрова (відходи виробництва).

БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально).

Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505

У селі Городище Луцького району капюшон одягу жінки затягнуло в картоплекопач, що спричинило механічне удушення. Ще до приїзду медиків очевидці розпочали реанімацію. Лікарська бригада «Луцьк-1» прибула через 8 хвилин та продовжила розширену серцево-легеневу реанімацію. Зрештою, у жінки вдалося відновити спонтанний кровообіг. Після цього її під постійним моніторингом і з вентиляцією за допомогою мішка Амбу доправили до лікувального закладу.

Тижневик «Волинь». Ціна договiрна. Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль: вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «+» друкуються на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 78 07 70, 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна

Політики УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович

Інформації ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна

Інтернет-новин НЕКОЗ Наталія Валеріївна

Передплати і розповсюдження КОСІНСЬКА Ольга Олексіївна

Спеціальні кореспонденти ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович

ІВАНЮК Раїса Іванівна

Літературний редактор ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТЗОВ «Газета «Волинь» п/р UA83305299000026007000803281 K6 Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695 Друж офсетний. Обсяг 3 друк. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02497, рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж випуску: 7370.

Замовлення № 1555.

Болить!

путін убив її там, де вона не могла покинути людей

Серед жертв атаки рашистів на Київ – волинянка **Наталія Букало**. Жінка загинула під час російського удару по президії Національної академії наук України, її чоловік **В'ячеслав** отримав поранення

Марина ПЕТИК, shelter.in.ua

«ЗРАНКУ Я МАЛА ЗНОВУ ПОЧУТИ ЇЇ ГОЛОС...»

Наталія Букало працювала в НАН, допомагала військовим і щодня телефонувала сестрі. 28 вересня її життя обірвав російський удар по Києву. Чоловік Наталії, який теж працює у НАН, дістав поранення. Про Наталію Букало «Шелтеру» розповіла її рідна сестра Галина.

Напередодні трагедії сестри розмовляли телефоном. Наталія казала, що виснажилася через постійні дроніві атаки й не може нормально виспатися. Але наступного дня знову збиралася на роботу. Зазвичай Галина телефонувала їй і зранку. Але того останнього ранку вони вже не поговорили.

Удень 28 вересня російський безпілотник ударив по будівлі Національної академії наук України в центрі Києва. Загинула 44-річна Наталія Букало – помічниця Володимира Горбуліна, віцепрезидента НАН України, колишнього секретаря РНБО. Чоловік Наталії, В'ячеслав Букало – вчений секретар НАН, також постраждав під час атаки.

«ТАМ МІЙ ШЕФ, ВІН МЕНІ ЯК БАТЬКО СТАВ»

Наталія народилася в селі Бузакі на Камінь-Каширщині. У родині було п'ятеро дітей. За спогадами Галини, сестра добре вчилася, любила історію й малювання, їй легко давалися іноземні мови. Але після школи відразу вступити до ВНЗ вона не могла, оскільки багатодітна сім'я не мала достатньо коштів на навчання доньки. Тому спершу закінчила училище. Згодом Наталія вже навчалася в Міжрегіональній академії управління персоналом, вивчала менеджмент управління. Із грудня 2016 року вона працювала в Академії наук, була асистенткою віцепрезидента НАН.

Галина не раз просила Наталію переїхати ближче до рідних, особливо після початку повномасштабної війни. Та сестра лише сміялася у відповідь. «Я не можу покинути роботу. Там мій шеф, він мені як батько став, йому потрібна моя допомога», – так Галина переказує слова Наталії про 87-річного Володимира Горбуліна.

За словами сестри, Наталія багато допомагала йому в щоденній роботі та хвилювалася, як він упорається без неї. Колеги також згадували її вміння швидко організовувати справи та увагу до деталей. Зі своїм чоловіком Наталя познайомилася у рідному селі, куди він приїхав відвідати своїх бабусю та дідуся. Наталі було 23 роки, а В'ячеславу Букалу – 32, він уже працював в Академії. Вони

19 жовтня Наталія Букало планувала святкувати своє 45-річчя... Але її убив російський дрон.

побралися, потім у них народилася дочка. 7 вересня у пари була річниця весілля – 23 роки разом.

В'ячеслава Букала було поранено під час удару, проте за словами сестри загиблої, його стан відносно нормальний.

ЗБИРАЛА ДОПОМОГУ ВІЙСЬКОВИМ

Коли почалася повномасштабна війна, Наталія віддала домашні закрутки для територіальної оборони. Пізніше, розповідає Галина, допомагала військовим, зокрема й племінникові, який служить: коли бракувало амуніції чи харчів, долучалася до зборів і шукала можливість допомогти. За свою активну допомогу Наталію Букало нагороджено Знаком пошани Генерального штабу ЗСУ та відзнакою Національної академії СБУ.

«Усе, що вона садила, приймалося й розквітало...»

У родині її знали як людину, яка вміла взятися майже за будь-яку справу. Наталія любила готувати, робила консервацію, а коли приїздила до рідного села, могла і цвях забити, і дошку відрізати. У батьківській хаті, де вже ніхто не живе, брат й сестри продовжували збиратися щороку. Бачилися там і цього літа, щоправда, вже без брата, якого не стало в травні цього року.

Наталія любила ходити по ягоди та гриби. Обоюнувала квіти: за словами Галини, усе, що сестра садила, приймалося й розквітало. «Коли я хворіла, вона завжди підказувала, що краще приймати – таблетки чи уколи. Я казала: «Наташо, ти мій лікар. Звідки ти все знаєш?» А вона відповідала: «Мабуть, це вроджене,

сама не розумію», – згадує Галина.

ГОТУВАЛАСЯ ДО ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

9 жовтня Наталії мало виповнитися 45 років. Вона вже думала, як пригостити колег і зібрати друзів в Академії. У Києві залишилися її чоловік і донька Ярина.

Галина згадує, що вони із сестрою підтримували зв'язок щодня. Після вечірньої розмови про втому, роботу й дрони вона чекала наступного ранку, щоб знову почути Наталію. Замість цього родині зателефонувала ще одна сестра зі звісткою про її загибель.

Сестра згадує, що Наталя під час обідньої перерви любила вийти на вулицю та пройтися до Володимирського собору. На цей раз, як виявилось, під час обіду вона також вийшла у двір Академії. Там її і застав ворожий дрон...

КОМЕНТАР
Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий президент:

«Кілька днів тому Наталя Букало дзвонила та вітала мене з днем народження. І я досі не можу повірити, що вона загинула... Той клятий дрон серед білого дня влучив у будівлю Національної академії наук і забрав її життя.

Хто хоч раз телефонував Володимиру Горбуліну, знав її голос. А всіх, хто приходив на зустріч, завжди зустрічали із посмішкою. Світла, сильна та щира, такою я пам'ятаю Наталю.

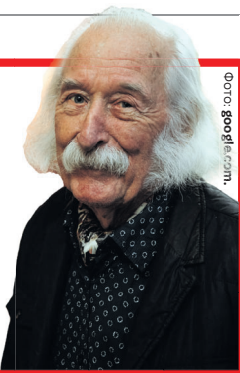
Мої співчуття родині, колегам та друзям... Світла пам'ять, Наталю.

Говорив і з Володимиром Павловичем, для якого Наталя була рідною людиною. Побажав йому сил і якнайшвидшого одужання».

Золоті слова

Дайте мені тисячу років – і я розмалюю Небо!

(Іван МАРЧУК, 90 років, один із найвідоміших українських художників у світі, засновник техніки пудонтанізму).

2026 ЖОВТЕНЬ

8 Четвер

День юриста України.

☀️ схід – 04:40, захід – 17:40. Спадаючий півмісяць. 27-й день.

☀️ схід – 07:29, захід – 18:41. Тривалість дня – 11:12. Тривалість ночі – 12:48.

9 П'ятниця

9.10. 1944 року вийшов указ НКВС/НКДБ про посилення боротьби з ОУН у західних областях України.

☀️ схід – 05:59, захід – 17:53. Спадаючий півмісяць. 28-й день.

☀️ схід – 07:31, захід – 18:39. Тривалість дня – 11:08. Тривалість ночі – 12:52.

10 Субота

День працівників стандартизації та метрології України. День хоспісів та паліативної допомоги.

☀️ схід – 07:16, захід – 18:06. Молодий місяць. 0-й день.

☀️ схід – 07:33, захід – 18:37. Тривалість дня – 11:04. Тривалість ночі – 12:56.

11 Неділя

День професійних спілок України. День художника України. День фахівців логістичного забезпечення ЗСУ. День дівчаток. День працівників державної санітарно-епідеміологічної служби України.

☀️ схід – 08:34, захід – 18:21. Зростаючий півмісяць. 1-й день.

☀️ схід – 07:34, захід – 18:35. Тривалість дня – 11:01. Тривалість ночі – 12:59.

12 Понеділок

День військового капелана.

☀️ схід – 09:51, захід – 18:40. Зростаючий півмісяць. 2-й день.

☀️ схід – 07:36, захід – 18:33. Тривалість дня – 10:57. Тривалість ночі – 13:03.

13 Вівторок

13.10.1871 року у Києві відкрилася приватна чоловіча гімназія Павла Ґалаґана.

☀️ схід – 11:06, захід – 19:03. Зростаючий півмісяць. 3-й день.

☀️ схід – 07:38, захід – 18:30. Тривалість дня – 10:52. Тривалість ночі – 13:08.

14 Середа

14.10. 1838 року в трьох львівських церквах отець Микола Устиянович, разом з отцями Маркіяном Шашкевичем та Юліаном Величковським, уперше в Королівстві Галичини та Володимирії виголосив свої проповіді українською мовою.

☀️ схід – 12:18, захід – 19:34. Зростаючий півмісяць. 4-й день.

☀️ схід – 07:39, захід – 18:28. Тривалість дня – 10:49. Тривалість ночі – 13:11.

Магнітні бурі у жовтні

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

☹️ Слабкі: 10, 18, 28.

☹️ Середні: 11, 17.

☹️ Сильні: 12, 13, 14, 15, 16.

Увага! З легкої руки відомого на Волині художника, скульптора, кераміста, архітектора і викладача Івана Хом'яка – новим **володарем 1000 гривень** від газети «Волинь» став Володимир Андрійчук із села Губин Перший Луцького району.

Вітаємо переможця і зичимо, щоб наступного разу удача усміхнулася саме Вам!

Для цього треба передплатити «Волинь» хоча б на місяць (66 гривень + 20 гривень за прийом передплати) – і надіслати в редакцію конверт із передплатною квитанцією на адресу: **43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області.**

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 30 000.

ПРОГНОЗ ПОГОДИ НА ВОЛИНІ З 8 ПО 14 ЖОВТНЯ.

Четвер 08 ЖОВТНЯ	П'ятниця 09 ЖОВТНЯ	Субота 10 ЖОВТНЯ	Неділя 11 ЖОВТНЯ	Понеділок 12 ЖОВТНЯ	Вівторок 13 ЖОВТНЯ	Середа 14 ЖОВТНЯ
мін. +9° макс. +24°	мін. +10° макс. +15°	мін. +7° макс. +16°	мін. +9° макс. +15°	мін. +9° макс. +14°	мін. +8° макс. +14°	мін. +9° макс. +15°

Інфографіка: sinoptik.ua.

Місячний і сонячний календарі склад Вадим ХОМІК, вчитель фізики та астрономії КЗЗСО «Луцький ліцей №1 Луцької міської ради»